

நூலாம்

குடும்பத்தின் பாதாரங்களை நவம்பர் முறையில் விடுதலை நோக்குகிறது

ஒக்டோபர்
நவம்பர்

1982

- அலோன் விஜயநகரத்தின் ஒடு செவ்வி
- ஒடு கோட்டை - 1981
- ஒடு ஆரம்பத்து அதன் முடிவும்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

ரூ 2/50

எஸெட்

ஸ்பார்விக்ஸ்

மோபைல் டிராக்டர் உதிரிப்பாகங்களுக்கு

மட்டுநகரில் பிரபலமான நிறுவனம்

ஸ்பார்விக்ஸ்

சிவாஸ் இட்டீ ஸ்டோரஸ்

131, திருமலை வீதி, மட்டக்களப்பு.

*

*

*

Dealers for :

SRI LANKA STATE TRADING
(TRACTOR) CORPORATION,
BROWN AND COMPANY,
M/S SATHIYAWADI STORES.

*

*

*

SIVAS AUTO STORES

131, TRINCO ROAD, BATTICALOA.

ஸ்வாபதாஸுநாரம் ஸ்டோரஸ்
Prop. S. C. Sivapathasundaram. மேஞ்சல் குடும்பம்

Phone: 065 - 2449.

குடும்பம்

ஸ்வாபதாஸுநாரம் ஸ்டோரஸ்

இதய சுத்தமான சேவையாளர்

சிவநெறிச்செல்வர் திருவாளர் பி. ரி. அரசன் அவர்கள் சிவபதம் அடைந்தது ஈடுசெய்யுமிடியாத பேரிழப்பாகும். அன்றை மட்டக்களப்பு மக்கள் பெருமையுடன் கூறக்கூடிய சிறந்த சமயசிலராகவும், சமூகசேவையாளராகவும் தனது கடைசி முச்ச வரை வாழ்ந்த நன்மகன்.

திரு. பி. ரி. அரசன் அவர்கள் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மிஷன், மட்டக்களப்புக்கு ஆற்றிய சேவைகள் அத்தனைக்கும் தனது தளராத ஒத்துழைப்பை நல்கி எமது பணிகள் சிறந்து விளங்கவேண்டிய ஆக்கத்தையும், ஊக்கத்தையும் நாம் நாடிய பொழுதெல்லாம் உதவிய ஓர் அனுதாபி. அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள தொண்டுகளுக்கெல்லாம் ஆத்மார்த்தமான ஈடுபாட்டுடன், மனநிறைவெகாண்ட மகிழ்வுடன் தன்னைப் பினைத்து உதவியவர். அவருடைய குழந்தை உள்ளமும், எவர்க்கும் எளிதில் பயப் படும் உள்ளமும், இனிய சுபாவமும், நற்பணிகளை ஊக்குவிக்கும் பெருந்தன்மையும், சமய சின்னத்துடன்கூடிய பொலிவான தோற்றமும், இல்வாழ்வானுக்கு இலக்கணமாக அமைந்துள்ள விருந்தோம்பல் தன்மையும், தன்னை நாடியவர்களுக்கு உதவும் பண்பும் என்னை அவர்பால் ஈர்த்தன.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மிஷனுடன் மட்டுமல்லாது, மட்டக்களப்பிலும் மற்றும் அப்பாலும் உள்ள இந்துமத வளர்ச்சிக்கு உழைத்த சங்கங்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்புடைனு, அவைகளின் சேவை ஊக்குவித்து உதவியுள்ளனர். திரு. பி. ரி. அரசன் அவர்களின் ஒத்துழைப்பு தங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் பல சங்கங்கள் தங்கள் நற்பணிகளை மேற்கொண்டிருந்தன. அவை அத்தனையும் சீராகவும், சிறப்பாகவும் நடந்தேற தன்னையின்றவைகளை வரையின்றி வழங்கியுள்ளார். மட்டக்களப்பு இளைஞர் மன்றத்தினை உருவாக்கி அண்மைக் காலத்தில் அதன் தலைவராக அதன் வளர்ச்சிக்குக் கண்ணும் கருத்துமாக உழைத்தவர்.

பொதுவாழ்வில் தன்னை நாடி குறை இருந்தவர்கள் யாராக இருந்தாலும், காந்திய வழியிலிருந்து உதவியவர். சைவ சமயத்தினை அனுஷ்டித்த அவர், பல வேறு சமயங்களை சமர்ச நோக்குடன் பார்த்து பரந்த மனதுடன் உதவியவர். ஏழைகளின் தோழனுக்கும், அதே நேரத்தில் அரசாங்கத்தின் பெருமதிப்புக்குரியவராக வும் வாழ்ந்துவந்துள்ளனர்.

‘என் கடன் பணி செய்து கிடப்பது’ என்ற இலட்சியத்தைத் தன் வாழ்க்கைக்கு இலக்காக வைத்து வாழ்ந்த நம் அன்பரின் ஆன்மா, இறைவனின் குஞ்சித பாதங்களின் கீழ் சாஸ்தளமான சாந்தியை அடையப் பிரார்த்திக்கின்றேம்.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!! ஓம் சாந்தி!!!

கூவாமி ஜீவனுள்ளா,
(நன்றி: “அன்யாத தீபம்”)

அடடைப்படம்

மட்டுநகரின் ஆக்கபூர்வமான சமூகத் தொண்டுகளுக்கெல்லாம் தன்னையின்றவரை உதவிவந்த திரு. பி. ரி. அரசன் அமரராகிய இந்த மாதத்தில், அவரை நிலைவு கூரும் கமாக சவாமி ஜீவனுன்தா எழுதிய இந்தக் கட்டுரை இங்கு பிரசரமாகிறது.

— ஆசிரியர்.

பாரதி நினைவாக... பாரதோன் முடிவு

ஆதிச்சிவனாரே ! அம்மனுக்குப் பங்களித்து
பாதிச் சிலாலை பாகம் பிரித்த விண்ணும்
நீதி வரவில்லை ...
நெறுமுச்சைக் காற்றிலிட்டு
பா உலகம் படுக்கையை ற யந்திரமாய்
பூச்சுடு : பொட்டிட்டு ; புண்ணக்கையை முகத்தேற்றி
பேச்சின்றிக் கிடக்கிறது.
பேண்ணினத்தின் விடுதலையை
துதுபவர்க்கட, தமிழன் முடிசுடப் போவதில்லை
மொத்துகிறார் : தமிழன் முடிசுடப் போவதில்லை
பீடுச்சும், நெசுவக்கும்,
பிரேரிப்பக்கள் தைப்பதற்கும்,
போடுமென்றும், வாடுமென்றும்
பேசுதின்று... ரூல் காமும்
வாடுகட்டுக் கொய் மேரி
வாடுகின்ற தங்கைகளே !
ஆண்களுடன் இப்பண்கள் அனைத்திலுமே சமாத்துயனே
மீண்குளிச்சில்லை நிலிஞருக்கள்
மீண்கும்மா வேள்கிளை மலர்ச்சிக்காணட அரும்படி நீ
வேலப்பப் பணிக்கள் து வீரமனை போன்றவள் நீ
அங்கல்லோ கேவில்... அவற்றித்த பெண்ணினம் நீ
துள்ளி எழுப்பு
குரியனிக் கொண்டே வா,
வெள்ளிகளைப் பிடித்து
வீட்டுமனிலே... விளக்கேற்று.

வெள்ளுச் சிமரத்து
நிலைக்கு நீட்டு
நோக்கு மிழு... குளிர் நிலைவைப் பிடித்துக்கொள்.
நோக்கு மிழும் உலகத்தைப் புரட்டிவிட...
முடியும் உண்ணால் முடியுமடி
காத்தெவன்க் கண்கட்டி கடிதமேனக் கவிசோல்லி
போதை வரச் செய்து... பூச்சுடி வைத்துவிட்டால்...
பேண்ணே அதிலுள்கு பெறிதான மகிழ்ச்சி என்ன ?
கண்ணே எனக்சொல்லி கட்டிலிலே கால்படித்தால்...
பேண்ணே அதிலுள்குப் பெறிதான மகிழ்ச்சியென்ன
பல்லினிலே வைக்போட்டு, பட்தியட்டர்க் குள்ளிருந்து
கென்றும் உணர்க்கிலரச் செப்கின்ற

ஆணைன் தலைத்து தூக்க
அந்தரத்தில் வீசிட்டு
மேனி துணச் சிலர்த்து
மேல் நோக்கிக் கையுரத்து.
கோதண்யால் வீசிக் கைவெங்கைப் போடல்மு
மென் கேத் தலைத்து கொள்ளும் ஆணைத் தை
காலனினால் ஏதோ போலைதெயென எண்ணுகின்ற
மங்களைவத் தூக்கி மறியுவில் ஆணைத்தின்
கங்களைவேலே உம்மை கற்புக்கு ஆணைத்தினர் !
என்ன எத்தைத் தூக்கிக் கண்ணுன் தூமிழ்ரும்
கடதாட்டலைத்தால் மட்டும் சுதாரத்தைப் பெற்றிரா ;
கந்திப்பெற்று தேடுப் பறப்பதெல்லாம் அறிவிடோ ?
கந்திப்பெற்று... ரண்டு கட்சிக்கும் பொதுவன்றி
பெற்றை அடிமை கொள்ளப் போடுகின்ற விவங்கல்வு...
எண்றெழுபு... நாலை
எழுக்கிக்கு சங்கமிடு.
கத்திரிக்காய் பொறிப்பதற்கா கையுனக்கு ; பிள்ளையது
கொத்தித்திக் கிடப்பதற்கா தொணுனக்கு ; நீர்க்குடங்கள்
இட்டுச் சுமப்பதற்கா இடையுனக்கு ? இல்லையடி,
பட்டுடலைச் சம்மா படுக்கையிலே சரிக்காதே !
செங்கதிரைத் தூக்கித் தோளிலீட வல்வர்கள்
உங்களையே நீங்கள் உதறிவிட்டுத் தூங்குகின்றீர்.

தூளிடிடத்து, மாவிடத்து
தூங்குமென், குழம்பு வைத்து
பாழிருட்டில் தூங்கும்
பழக்கமதைக் கைவிட்டு
சிங்க வேட்டைச்கு சிலிர்தெதழுமிச் சென்றுவிடு
தும்பி பிடிப்பதற்கே துணிலில்லாப் பெண்களென
எள்ளி நகைப்பவரை ஏளனங்கள் வெச்துவிட்டு
புள்ளியெனச் சற்றும் புயியதை வெற்றிகொள்ளு
காதல் தான் வாழவில்லை... சரித்திரத்தில் பேர் பொறித்தும்
பாலைதயிலோ செல்ல பழமையிலே வீசிவிட்டு
மேதினியை வெற்றிகொள்ளு.

ஆணைன தலைத் துரகக
அந்தராத்தில் வீசுவிட்டு
மேல் நோக்கிக் கையர்த்து.
மேல் நோக்கிக் கைவிட்கு
காதனியால் வீசுக் கைவின்கைப் போடால் மூடு
பெண்ணேவுத் தூக்கி மறியவிலே போடுவா
மன்னைவுத் தூக்கி மறிபழிக்கும் ஆணிகைத்தினிடமிரு
பெண்ணைவே உம்பு கூறுவிட்டு நெஞ்சுமிரு
ஏன்று எறிதுவிட்டு நெஞ்சுமிரு
ஏன்று காட்டுவே உம்பு மனியை நெஞ்சுமிரு
காட்டுவே உம்பு மட்டு சுதந்திரத்தைப் பெற்றிரா;
தொட்டுவே உம்பு காலங்களுக்கு பூட்டுவைர்
பற்படவரத் தேடுப் பற்படதல்வாம் அறிவிரோ?
கந்தபெண்று... ரண்டு கட்சிக்கும் பொதுவன்றி
பெண்ணை அடிமை கொள்ளப் போடுகின்ற விவங்கல்லு...
என்றெழுபு... : நாலை
எழுக்கிக்கு சங்கமிடு.
கத்திரிக்காய் பொப்பதற்கா கையுனக்கு ; பிள்ளையது
தொத்திக் கிடப்பதற்கா தோனுனக்கு ; நீர்க்குடங்கள்
இட்டுச் சமப்பதற்கா இடையனக்கு ? இல்லையடி,
பட்டுலக் கம்மா படுக்கையிலே சரிக்கவலோதே !
செங்கதிரைத் தூக்கித் தோளிலே வல்லவர்கள்
உங்களையே நீங்கள் உதறிவிட்டுத் தூங்குகின்றீர்.

தூளியிடத்து, மாலிழத்து
குளைட்டின், சுழம்பு வைத்து
பழுக்கமதைக் கைவிட்டு
சிங்க வேட்டைக்கு சிவிர்த்தேழும்பிச் சென்றுவிடு
தும்பி பிடிப்பதற்கே துணில்லைப் பெண்களேன
எள்ளிரி நகைப்பவரை ஏளனங்கள் செய்திவிட்டு
புள்ளியெனச் சுற்றும் பூமியதை வெற்றிகொள்ளா
காதல் தான் வழாவல்ல... சரித்திரத்தில் பேர் பொறிக்கும்
சாசாதல் தான் வழியல்ல... பழுமையிலை வீசிவிட்டு
பாலைதயிலே செல்ல பழுமையிலை வெற்றிகொள்ளு.

தாரகையின் ஆறு சிறுக்கைகள்

— ஒரு மதிப்பீடு —

1982 ஜூலை, ஆகஸ்ட், செப்டம்பர் மாத இதழ்களில் வெளியான இச்சிறுக்கைகள் பெரும்பாலும் வளரும் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகளாகவே உள்ளன. இக்கைதைகளைப் படைப்பதற்கு ஏதுவாகவிருந்த உணர்வுகள் விருந்து விடுபடாமல் இருப்பதையும், வாசக விடத்தில் கதாசிரியர் எதிர்பார்க்கும் உணர்வுகளை எழுச்சிபெற வைப்பதற்காகக் கையாளப் பட்டுள்ள சம்பவக்கோர்வைகள், வார்த்தைப் பிரயோகங்கள், சில இடங்களில் மிஞ்சியும் சில இடங்களில் குறைந்தும் காணப்படுவதைப் பொதுவாக எல்லாக் கதைகளிலும் காணலாம். இருந்தபோதிலும், சொற்களை நிறுத்தி லாவக மாகப் பிரயோகிக்கும் ஆற்றல், நுனுக்கமான அவதானிப்பு, கதையின் கருவைக் கையாளும் உத்தி முறைகள் இந்த எழுத்தாளர்களின் வருங்காலப் படைப்புகளில் சிறப்பாக அமையக்கூடிய அறிகுறிகள் இக்கைதைகளுமல்ல புலப் படுகின்றன. குறிப்பாக, தாழை செல்வநாயகத்தின் 'சயமரியாதை புதைபடுகிறது', இந்தி ராணி தாமோதரம்பிள்ளையின் 'ஒரு சலனம் ஒரு மரணம்', பரமா சண்முகத்தின் 'கோபுர தீபம்', ரவி ஆனந்தனின் 'குறைப் பிரசவங்கள்' ஆகிய கதைகளைச் சொல்லலாம். கதைகளைப்பற்றிச் சுருக்கமாகப் போர்ப்போம் :

1. 'சயமரியாதை புதைபடுகிறது'

— தாழை செல்வநாயகம்.

இக்கதையில் ஆசிரியர் சமூகக் கண்ணேட்டத்தோடு பிரச்சனையை அனுகி

யுள்ளார். மரணச் சடங்கின் விவரணத்தோடு நின்றுவிடாது, பகுத்தறிவுவாதியான விடுதலைக் கிழவனைர் (இச்சடங்குகளில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்) இறந்தபோது எவ்வாறு சமூகம் சடங்குகளை நிர்ப்பந்திக்கிறது என்பதை சலவைத் தொழிலாளியான சந்தியாழலம் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். ஆசிரியர் பிரச்சனையை அனுகியவிதத்தில் கருத்துவேறுபாடு இருப்பினும், சிறுக்கை என்ற ஊடகத்தைப் புரிந்துகொண்டமை அவரின் எழுத்தில் பரிணமி க்கின்றது. கதையின் களம், மண்வாசனை, சொற்சிக்கணம், கையாளப்பட்டுள்ள கரு ஆகியன இச்சிறுக்கையின் சிறப்பம்சங்கள்.

2. 'கோபுர தீபம்'

— செல்லி பரமா சண்முகம்.

இக்கதையில் தனி மனித உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து பொன்னாச்சிக் கிழவி என்ற பாத்திரம் படைக்கப் பட்டுள்ளது. பொன்னாச்சிக் கிழவியின் பூர்வீகம் சற்று விரிந்து சிறுக்கைத்தப் பண்புகளை மீறிச் சென்றுள்ளபோதிலும் ஆசிரியையின் நுட்பமான அவதானம், எழுத்தாற்றல் என்பன புலப்படுகின்றன. பொன்னாச்சிக் கிழவியின் படைப்பு, அவளின் தியாகமனப் பான்மையை மட்டும் காட்டுவதோடு நின்றுவிடாமல், அவளின் பலங்கள், பலவீனங்கள் எல்லாவற்றையும் ஓன்றுசேர்த்து முழுமையாகப் படைத்துள்ளமை பாராட்டற்குரியது.

காலாண்டுக்கு ஒருதடவை, 'தாரகை'யில் வெளியாகும் சிறுகதைகளை மதிப்பீடு செய்து, அவற்றிலொன்றிற்குப் பரிசு வழங்கத் தீர்மானித்தோம். அதன் முதற்கட்டமாக, ஜூலை முதல் செப்டம்பர் வரை வெளியான ஆறு சிறுக்கைகளையும் பிரபல எழுத்தாளர் திரு. ஞானரதனிடம் கொடுத்தோம். அவர் தேர்ந்தெடுத்த கதை ரூபா 25/- சன்மானம் பெறுகிறது.

— ஆசிரியர்.

3. 'ஓரு சலனம் - ஒரு மரணம்' — செல்வி இந்திரானி தாமோதரங்பிள்ளை.

இக்கதையில் சிறுகதைப் பண்புகள் நன்றாக அமைந்துள்ளோதிலும், கையாளப் பட்டுள்ள கருவில் புதுமையோ, சமூகப் பார்வையோ இருக்காத காரணத்தால், மனித உறவுகளில் இழையோடும் நுண்ணிய உணர்வு கணக்குச் சிறப்பான சொல்வதிவும் பெற்றிருக்கும் இச்சிறுகதை, உயர்ந்த இடத்தைப் பிடிக்கத் தவறிவிடுகிறது.

4. 'குறைப் பிரசவங்கள்'

— ரவி ஆனந்தன்.

பரந்துபட்ட மக்களின் பிரச்சனைகளி லிருந்து விலகி, உயர் வர்க்க மனிதர்களின் காதல் - கல்யாணம் - தோல்விபற்றிப் பேசுகிறது இக்கதை. தென்னிந்திய பிரபல எழுத்தாளர்களின் சமகாலப் படைப்புகள் ஆசிரியரைப் பாதித்துவுள்ளமை தெரிகிறது. எழுத்தாற்றல் சிறப்பாக அமையப்பெற்றுள்ள இக்கதாசிரியர், நாம் வாழும் யதார்த்தங்களைத் தரிசித்துச் சிறுகதைகள் படைத்தால் சிறப்பான பங்களிப்பினை ஈழத்து இலக்கியத்துக்குச் செய்யலாம் என்பது எனது அபிப்பிராயமாகும்.

5. 'வாய்ச்சொல் வீரர்கள்'

— அனுராதா பாக்கியராஜன்.

சாதிப் பிரச்சனையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட கதை இதுவாகும். கதையம்சம் புதிதாக இல்லை. சுவை குன்றுது கதை நகர்த்திச்செல்வப்பட்டுள்ளது. சாதிப் பிரச்சனையின் ஆணிவேர் எங்கே இருக்கிறது என்பதைப்பற்றியெல்லாம் குறிப்பிடாமல் காதலர்களைச் சேர்த்துவைக்கிறார் ஆசிரியர்.

6. 'ஓர் ஆண்மை நாறுகிறது'

— நீள்கரை நம்பி.

இக்கதையில் ஆசிரியரின் கருத்துத் தெளிவு, படைப்பாளியின் உள்துய்மை ஆகியன கேள்விக்குறியாக இருப்பதை உணர முடிகிறது. இதற்கு ஆதம்பாவாவின் பாத்திரப் படைப்பு சான்றாகும். புதுமைப்பித்தணப் போல் கிண்டலோடு சிறுகதை படைக்கும் அருட்டுணர்வு ஆசிரியருக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

ஆகவே, இந்த ஆறு சிறுகதைகளில் தாழை செல்வநாயகத்தின் 'சுயமியியாதை புதைபடுகிறது' என்ற சிறுகதையைப் பரிசுக்குரியதாக மதிப்பீடுசெய்கிறேன். *

காவலுக்கு நான் வாய் !

— சாருமதி —

நட்ட நடுவரவ
நடுவரவக் கட்டால
கட்டுக் கட்டாய் புல்சமந்து
கால்வீசிப் போற மச்சாள்...
கால் வீசிப் போறதில
வேகமென்ன சொல்லுமச்சாள் !

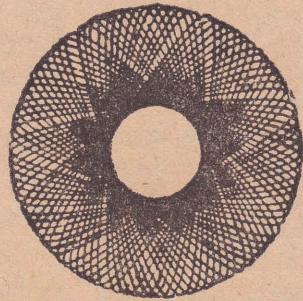
படுவானால் குரியன்
பாய் விரிக்கப் போகையில
கடு கதியாய் போற மச்சாள்
காவலுக்கு நான் வரயா ?
காவலுக்கு நான் வந்தால்
குவியென்ன சொல்லு மச்சாள் !
வக்கடையால் தண்ணி பாய
வினைஞ்சு நெல்லு தலைசாய
செக்கலுக்க போற மச்சாள் !
சேதி ஒண்டு கேளு மச்சாள் !
சேதி நின்டு கேட்டுப்போனால்
சாதி கெட்டுப் போமோ மச்சாள் !
வடிச்சலுக்கு வடக்கால
வாய்க்காலுக்கு மேற்கால
மடியிறங்கி மாடு ஒண்டு
மடுவுக்கால கிடக்கு மச்சாள் !

மடுவுக்கால கிடக்கும் மாடு
மருஞ்தாமே நில்லு மச்சாள் !
பாலிப்போடி வட்ட விதானை
பள்ளவெளிக்க நிக்கிறுன் கா !
ஆளில்லாம் நீ போனு
ஆபத்தல்லோ சொல்லு மச்சாள் !
ஆபத்தோட போற மச்சாள் !
ஆம்புளை நான் கூடவாரன்.
ஆள்டி அவியன் வார
ஆபத்தான் நேரம் மச்சாள்
காலடியும் கிடக்கு மச்சாள்
கைத்துணைக்கு நான் வாரன் !

கைத்துணைக்கு நான் வாரன்
கதை பேசிப் போவோம் மச்சாள் !
பால பழுத்த காலம்
பார்த்துப் போக வேணும் மச்சாள் !
ஆள முடிக்கும் கரடி
ஆனதால் நானும் வாரன் !
ஆனதால் நானும் வாரன்...
ஆறி ஆறி போவம் மச்சாள் !
நானும் நீயும் போவம் மச்சாள்!
நாம் பேசிப் போவம் மச்சாள் !
வானும் இருளாச்சு
வழித்துணைக்கு வாரன் மச்சாள் !
வழித்துணைக்கு வார எனக்கு
வட்டில் சோறு எப்ப மச்சாள் ?

ஒரு ஆர்ம்பும் அதன் முடிவும்

— ரவிப்ரியா —

சூலகம்

கடிதம் வந்ததிலிருந்து எனக்குள் ஒரே குதூகலம். “அலைகள் ஓய்வதில்லை” – அவசியம் பாருங்கள். அவளின் சிபார்சு. அதற்காகத் தான் வெளிக்கிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

“செல்லம் மச்சாள்!” – வேவியருகே அம்மாவை கமலம் மாமி அழைக்கின்றார். தூர்த்து உறவுதான். அம்மாவும் அவவும் நல்ல சிநேகிதிகள் மாதிரித்தான். எனினும் அவர்களுக்குள் இந்த ‘மச்சாள்’ வார்த்தைப் பரிமாற்றத்தில் நல்ல பிடிப்பு.

“அவல் பிரட்டுறன் மச்சாள் வாவன்...” – அம்மாகுசினியில் இருந்தே குரல்கொடுக்கின்றார்.

கமலம் மாமியின் வளவும் எங்கள் வளவும் ஒரே அளவுதான். இதயத்தில் இடம், வலம் அறைகள் இருப்பது போன்ற நினைப்புத் தான் – அமைப்புத்தான் இந்த இரு வளவுகளும். நடுவே வேலி. அந்த இதயச்சுவர் போன்ற வேவியில் சிறிய தொரு வாசல்... அதால் வந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள் கமலம் மாமி.

அந்த வாசலில் விழி பதித்து நின்ற நாட்கள் என்னக்கு அவள் அறிவுரை

நெஞ்சை இப்போதும் தாலாட்டுகின்றன. ‘அழுகு’ – அது அவளுக்குச் சொந்தம். ‘அடக்கம்’ – அவளின் அணிகலன். ‘குறிஞ்சினி’ – என்று மாமி பெயர் வைத்தது முற்றிலும் பொருத்தமே. எங்களுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் பொருத்தம் இந்த மச்சாள் பிடிப்புகளுக்கு கொஞ்சமும் தெரியாது.

“தம் பி நிக்குதா?” – குசினியுள் தலை நீட்டியபடி கேட்கின்றார்கள் கமலம் மாமி.

“ஓம் கமலம். படத்துக்குப் போகப்போருனம். ஒரு வருஷம் இருக்கும் இவன் புடம் பார்த்து. இன்டைக்கு ஏதோ ‘குவி’யாக வெளிக்கிடுகிறார். அதான் கொஞ்சம் அவல் பிரட்டிக்கொண்டிருக்கிறன். படம் முடிஞ்சு, வஸ்பிடிச்சு வர பத்து மணியாப்போயிடும்...” – என்மீது அம்மா தனக்குள்ள அக்கறையை கொஞ்சம் அவுட்டுவிடுகின்றார்.

“ரா இருட்டில வஸ்ரறித் திரியாம... புதுப்படம் எண்டா ‘மெட்னி’ பார்க்கலாமே...”

கமலம் மாமிக்குக்கூட என்னில் அக்கறைதான். எனக்கு அவள் அறிவுரை

எரிச்சலை ஏற்படுத்தினாலும் ஏதோ ஒரு சுகத்தையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

“அவன் பிடிச்சா பிடிதானே... நாம் சொன்னால் போல் கேட்கப்போருனே... நீயும் கொஞ்சம் அவல் சாப்பிடன்... எருமைத் தயிர்போட்டு பிரட்டினது... இதிரமனம் உனக்கு விருப்பம் தானே...”

கமலம் மாமி கை நீட்டி... அவள் கையில் அம்மா அவலை அள்ளிவைக்க... சிறிது நேரம் மொனம் நிலவு... நான் கடிகாரத்தைப் பார்த்து கடிந்து கொள்ள... என் கைக்கு அவல் கோப்பையும் தேத்தன்னி கிளாசும் வந்துவிடது:

“செல்லம்...! இவள் குறிஞ்சியிர கடித்தை கனநாளா காணல்ல... என்னவும் காச்சல் கறுப்போ தெரியாது. அதுதான் தம்பியை கொண்டு கடதாசி ஒண்டு எழுதிப்போடுவும் எண்டு வந்த நான். தம்பி படத்துக்குபோய் வந்த பிறகு... நாளைக்கு எழுதுவம்...”

என்னத்துக்கு மச்சாள் இதுக்கெல்லாம் அவன் மினக்கடுத்து நில்லு நான் எழுதித்தாறன்.”

மாமியின் தவிப்பு. அம் மாவின் தடுப்பு. எனக்கோ தர்மசங்கடம். ஏன் சத்திய சோதனையும்தான்.

இன்று குறிஞ்சினி அனுப்பின கடிதத்தில மாமிக்கும் சுகம் சொல்லட்டாம் என்று தான் எழுதியிருக்காள். அந்த மக்கு அப்பிடி எழுதிப்போட் தேவூ. என் கள்ள மனசை எங்கட கடிதத் தொடர்பை காட்டிக்கொள்ள விரும்பல்ல.

“வெச்ச பார்வை தீரா தடி... மச்சான் குறி மாரு தடி” - யாரோ சீட்டி அடிச்சபடி தெருவால் போகின்றன. அந்த பாடல்தானே என்னை யும் குறிஞ்சினியையும்...

அவள் பெரியவளான சடங்கில்... நான் ‘மைக்கில்’ எந்த பாவமுமறியாம அந்தப் பாட்டை பாட... அவள்கள் விடி ப் பெட்டையள்... அதை வித்தியாசமா எடுத்து குறிஞ்சினியை கிண்டல் செய்ய... கொஞ்ச நாளாக அவள் என்னேடு முகம் குடுக்காம ஒழிஞ்சு திரிஞ்சு... கடைசியா அவளே தீபாவளி ‘காட்’ போட்டு என் முகத் தைத் திருப்பி... என் மனசைத் திருப்பி...

இப்ப அவ பெரிய ரீச்சராகி... பழைய பசுமையில் பறவசப்பட்டபடி அம்மாவிடம் விடைபெறுகின்றேன்.

வழக்கம்போல வாசலில் வந்து நின்று சிரித்து ‘முழி வியளாம்’ காட்டி என்னை வழி யனுப்புகின்றன. “அம்மா நான் வேலைக்கோ... ‘இன்ற வியூவுக்கோ’ போகல்ல... படத்துக்குத்தான் போறன். இதுக்கும் வந்து நின்று வழி யனுப்பவேணுமா?” என்று

நான் கேட்டால், -வாகனத் தில போற நீ... எந்த இக் கட்டும் வரக்கூடா என்று முருகனை மண்டாடித்தான் நான் உன்ன வழி யனுப்பி வைக்கிற நான்...!” என்று என் நேரத்தில் சரண்டல் செய்வாள் அம்மா.

சந்திக்கு வந்துவிட்டேன். ஒரு மினி வஸ்ஸைத் துரத்திய படி வஸ் வருகின்றது. கையைப் போடுகின்றேன். அரச சொத்து என்பதை அடையாளம் காட்டுவதுபோல்... ‘அரை இஞ்சிக்கு’ குறையாமரயர் தேய அவசர ‘விறேக்’ ஒசை கேட்டுத் தள்ளி... துள்ளி... தடுமாறினுலும்... தாமதியாமல் வஸ்சில் தாவிக்கொள்ளுகின்றேன்.

மினி வஸ்சின் எச்சங்கள் தான் வஸ்கள். சனம் குறைவு.

நவீன குப்பகர்ணர்கள்

பள்ளிக் கூடவீட்டில் வகுப்பறைப் பாய் விரித்து, சம்பள நிம்மதிக்காய் - மாணவ நூளம்புகளைத் தண்டனைப் புகைவைத்து, கோணலாய் அலம்பவிட்டு - தன் பாட்டிற்குப் படுத்துறங்குகிறார்கள் குருக்கள் சிலர்! மாணவர்களின் நோக்கம் படிப்பு!

இவர்களின் நோக்கமோ நடிப்பு!

— நற்பிடிமுளை பள்ள

இந்த வஸ்கக்குள்ளும் பாட்டு. பரவாயில்ல... கொஞ்சம் முன்னேற்றம்தான். அமர ஆசனங்கள் கிடப்பதால்... அதனிலும் வசதிபார் த்து அமர்ந்து, ரிக்கற்றை வாங்கி .. சில்லறையை (மீதி) தியாசம் செய்து... தியானம் செய்தபடி பாடல்களை ரசித்து... என் பாடலேதான்... இப்பவும் இந்தப் பாடலை பதிவுசெய்து போடுகின்றார்களே... ஒ... கிராமிய ராகத்தில் அமைந்த தல்லவா...? அதுதான் அடி பட்டுப் போகாமல்... அடி மனதில் பதிந்து... அனைவரை யும் ஆக்கிரமிக்கின்ற நது போலும்... குறிஞ்சினி என்னை ஆக்கிரமித்திருப்பதுபோல.

என் முன் முடி யையாரோ சுண்டி இழுப்பதை உணர்ந்து நிமிர்கின்றேன். பிஞ்சக் கரம். முன் சீற்றில் எழுந்து நின்று அந்தக் குழந்தை என் முடி யோடு விளையாடுகின்றது. எனது பதி ஜீந்து நிமிடநேர அலங்காரம் அலங்கோலமாகியதை நினைத்தால் ஆத்திரம். பல்லில்லாமல் சிரிக்கும் அந்தப் பச்சைக் குழந்தை யோடு ஆத்திரப்படலாமா?

அதன் தந்தை, குழந்தையைக் கட்டுப்படுத்துகின்றார். அது அவரைக் கஸ்டப்படுத்துகின்றது. தன் இயலாமையைக் காட்ட என்னைப் பார்த்து அவரும் ஒரு புன்னகை இயல்பாக. நானும் அதற்கு இசைவு. குழந்தையின் அசைவுகள் அதிகமாகின்றது.

நானும் ஆசையோடு எனது இரு கரங்களையும் குழந்தையை நோக்கி நீட்டுகின்றேன். அதற்கு என் கை அசைவின் அரத்தம் புரிந்து விட்டது. என்மீது தாவுகின்

தனு குழந்தை: என் மார்பில் தன் பிஞ்சக் கால் களால் தாளமிட்டபடி கும்மாளமடிக் கின்றது.

“கோ தாத்தா? - குழந்தையின் தந்தை தன் முகத் தைத் துவாயால் மறைத்த படி, குழந்தையிடம் விளையாட்டாகக் கேட்கின்றார்.

அந்தக் குறும்புக்கார குழந்தை என்னைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

“வொந் தாய்...!” - மனம்விட்டுச் சிரிக்கின்றோம் நாங்கள். வஸ் நிற்கின்றது. இறக்குமதி பெண்ணெருத்தி ஏறுகின்றார். முதுகுச் சுமையை முன் பக்கம் இறக்கி வைத்துவிட்டு... இருக்கை தேடுகின்றார்.

என் சீற் நோக்கித்தான் வருகின்றார்போலும். குழந்தையை பிடித்துப்போதா? இல்லை என்னைத்தான் பிடித்துவிட்டதோ? எப்படியோ பக்கத் தில்தான் இருக்கப்போகின்றார். அம்மாவின் முழிவியாம் நல்லது தான் என்று எனக்குள் ஒரு திருப்தி.

இருந்துவிட்டாள். பக்கத் தில்தான். அவளுக்குள் அவசரம். இலங்கையில் நமக்குத் தெரியாத இடத்தில் எல்லாம் இருந்து இதுகள் ஏற்றுகள் இறங்குதுகள். நாமும் இருக்கமே... என்றெரு சலிப்பை (சுற்றுலாபற்றியதுதான்) ஏற்படுத்திவிட்டுத்தான் இருக்கின்றார். ஒருவித ஏக்கத்தோடு அவளைப் பார்க்கின்றேன்.

“சவீற் சிமைல்.” நான் அதை வரவேற்று ரசிக்கின்றேன். ஜேர்மன்காரிபோலத் தான் இருக்கு. பதினெட்டு

வயசுதான் இருக்கும். ஆனால் நூற்றின்பது ரூத்தலாவது இருப்பாள். எனக்கு இருபத் தெட்டு... என்பது ரூத்தல் தான் இருப்பன்... என்னையறி யாமல் ஒரு பெருமூசுக்.

அவள் தனது டெனிம் ஜீன்சுக்குள் கையைவிடுகின்றார். ‘வீடிக் கட்டோடு’ அவள் கை வெளியேறுகின்றது. மறு கையால் ‘லைற் றரை’ எடுக்கின்றார்... லைற் றரை எடுத்தவள் என்னை ‘லைற்றுக்’ பார்க்கின்றார்.

“சால் ஜி ஸ் மோக் கியர்?”

“நொட் எலவுட் பிளீஸ்” என்று ‘புகைத்தல் கூடாது’ என்று வஸ்சள் மும்மொழி யிலும் எழுதியிருந்த அந்த விளம்பரத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றேன்.

“சொறி...”

“தாங்ஸ்...”

அவள் முதுகில் இருந்து இறக்கிய சுமையை தனது கையால் நிறுத்துப் பார்த்து விட்டு, சாரதியோடு ஏதோ பேசிவிட்டு... சாரதிக்கும் ஒரு சிகரட்டை ‘லைற்’ பண்ணிக்கொடுத்து... தானும் ஒன்றை பற்றியபடி... எனது சீற் அருகே வந்து நிற்கின்றார்கொண்டக்டர்.

“ரிக்கந் பிளீஸ்...” - அவர் சிகரட்டை வாயிலிருந்து எடுக்காமலே யாரோ ஒரு நடிகரைப் பின்பற்றும் பாணி யில் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்.

அவள் ரிக்கற்றை எடுத்து விட்டு என்ன ஏன்னமாகப் பார்க்கிறார். “எங்க நாட்டில் சட்டத்தைக் காப்பாத்த வேண்டியவங்கதான் சட்டத்தை மீறுது வழக்கம்.

இஞ்ச எல்லாத் துறையிலும் இது சர்வசாதாரணம்...” - என்பதுபோல் அவளைப் பரி தாபமாகப் பார்க்கின்றேன்.

குழந்தை அவள் மீதும் தனது கைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டது. அவளுக்கும் குழந்தையைப்பிடித்து விட்டது. குழந்தையோடு குதாகவிக்கின்றார். ‘ஷாக்க லற் சிலப்’ ஒன்று அவர்கள் இருவரின் துமதி உறவை இணைத்தபடி இருக்கின்றது. அது காவியான பின்தான் என்னிடம் குழந்தை தாவுமோ?

வஸ் நிற்கின்றது. தொழிலாளர் கும்பல் ஒன்று வஸ்சை நிறைக்கின்றது. உழைத்தகளைப்புத் தீர்... கணக்குக்கு பார்த்துதான் ஏறியிருக்கின்றார்கள்... சிலர் கையோடும் கொண்டுதான் வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் உழைத்தும் ஓடாக இருக்கின்ற காரணத்தை... ‘அல் கோல்’ வாடையும்... புகை மண்டலமும்.. வகைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. வஸ்சும் புகையைப் போட்டிக்குக் கக்கிப்புறப்படுகின்றது.

‘சொக்கலற்’ தீர்ந்து விட்டது. சொல்லிவைத்தாற் போல குழந்தை என்னிடம் மாறுகின்றது.

என்னிடம் சிரித்து மகிழ்ந்து வந்த குழந்தை திடை ரென் வீரிடுகின்றது. நான் குழந்தையைப் பார்க்கின்றேன். குழந்தையின் தந்தையும் திகைப்போடு திரும்பிப் பார்க்கின்றார்.

குழந்தையின் கண்ணத்தில் ஏரிகாயம். குழந்தை துடிக் கின்றது. அவர் குழந்தையை வாங்கி மார்போடனைத்துக்

கலங்குகின்றூர். என் சீற்றுக் குக் கீழே கிடந்து, புகைந்து கோண்டிருந்த 'சிக ரெட் வட்டை' அந்த ஜெர்மன்-18 எனக்கு காட்டுகின்றது.

யாரோ கவலையீனமாக வஸ்கக்குள் இருந்து வெளியே வீசிய 'சிகரெட் வட்' - காற் றின் வேகத்தில்... குழந்தையின் கண்ணத்தைத் தொட்டு, என் காலுக்குக் கீழ் கிடக்கின்றது.

குழந்தையின் அலறல் இன்னும் ஓயவில்லை. பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கின்றது. "இந்த சிக ரெட் வட்டை ஏற்றித் பாதகன் யார்?" - என்று நானே இரைகின்றேன். குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்கு வம் யாருக்குத்தான் இருக்கு. அதற்குள்ளும் முன் சீற்றில் யாரோ புகைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றூர்கள். ஆத்திரத்து ன் அவர்களை அனுகூகின்றேன். அவர்கள் அலட்சியமாக என்னைப் பார்க்கின்றூர்கள்.

உங்கள்ள ஒருவரால்தான் இப்பவும் அந்த பச்சைக் குழந்தை துடிக்குது..." - நான் முறைத்தபடி கூறுகின்றேன்.

அவர்கள் என் முகத்தில் புகையை ஊதிவிட்டு உற்சாகமாகச் சிரிக்கின்றூர்கள். அதற்கு மேல் எனக்குப் பொறுமை இல்லை. 'பளார்' - ஒருவனுடைய கண்ணத்தில் எனக்கை பலமாகப் பதிந்து விட்டது. அவன் வாயில் இருந்த சிகரெட்டும் பறந்து விட்டது.

அந்தக் குழந்தையின் தந்தை ஓடிவந்து என்னைத் தாக்க வந்தவனைத் தடுக்கின்

ரூர். அவருக்கு அவன் அறைந்துவிட்டான். இன்னு மொருவன் அவரை நெருங்கதற்பாதுகாப்புக்காக அவரும் அவனைத் தடுக்க... கைகள் தானாகப் பரிமாறுகின்றன.

"நாங்க இவ்வளவு பேர் இருக்கம் எண்ட மதிப்பில் வாம... என்ற மச்சான கை நீட்டி அறைஞ்ச உன்ன விடுவனே...?" - கடைசி சீற்றில் இருந்த ஒருவன் எழுகின்றூன் அவனால் எழுந்து நிற்க முடியவில்லை. எப்படி நடக்க முடியும்? கையில் இருந்த போத்தவால்... குழந்தையின் தந்தையை நோக்கி எறிகின்றூன் அவன்.

அது வஸ்சின் முன் பக்ககண்ணுடியைச் சிதறடிக்கின்றது. வஸ்சுக்குள் ஒரே கலாட்டா. குழந்தை அழுதுகளைத்து, சோர்ந்துபோய் இருக்கின்றது.

வஸ் வேகமாக ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றது.

வஸ் நிற்கின்றது. பொலிஸ் ஸ்ரேசன். "யாரும் வஸ்சை விட்டு இறங்கக் கூடாது" - என்ற உத்தரவைப் பிறப்பித்துவிட்டு, பொலிஸ் நிலையத்துள் ஒருவன் அப்போதான் 'டியூட்டிக்கு வந்தான். அவனைக்கண்டு கதைத்ததில் ஒருவாறு எனக்கு விடுதலை.

குழந்தையின் தந்தையோடு மட்டும் கய மொழியில் பேசிய பொலிசார்... வஸ்சிவிருந்த எனக்கும் பிடரியில் ஒன்று போட்டு எல்லோரையும் பொலிஸ் நிலையத்துள் முறைப்பாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றூர்கள்.

போத்தலால் எறிந்த வருக்கு அடி, உதை அனைத்தும்... அளவுக்குதிகமாக எல்லோர் முன்னிலையிலும் கிடைக்கின்றது.

கொயத்தைப் படுத்தி... படுக்கையில் போட்டுவிட்டார்கள். குழந்தைக்கும் அதன் தந்தைக்கும் ராஜ மரியாதை. ஜீப்பிள் ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் செல்கின்றூர்கள். இந்த சிறிய காயத்தைப் பெறிதுபடுத்துகின்றூர்களே. "அப்பேரட்ட", "தெயில் ஈழம் ஓணத?", இப்படி ஒரு சில வார்த்தைகள் என் காதுள் விழுகின்றன. நடந்த சம்பவத்திற்கும் இந்த வார்த்தைகளுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று தெரியாமல் நான் விழிக்கின்றேன்.

ஓரு 'சிகரெட் வட்' - ஒரு சரித்திரம் படைக்கப்போகின்றதோ? 'அலைகள் ஓய்வதில்லை' - நேரத்தை பொலிஸ் நிலையம் விழுங்கிவிட்டதுடன் பிடரியில் விழுந்த தாக்கம் புடைத்துக்கொண்டு விட்டது. என்னியும் உள்ளே தள்ளி விட்டார்கள். நல்ல வேளை எனது நெருங்கிய நண்பன் ஒருவன் அப்போதான் 'டியூட்டிக்கு வந்தான். அவனைக்கண்டு கதைத்ததில் ஒருவாறு எனக்கு விடுதலை.

கடைசி வஸ். ஒருவாறு ஊர் சேர்ந்துவிட்டேன். அம்மா விழித்தபடி இருக்கின்றார்.

"சோறு பழுதாப் போயிடும். முகத்தை அலம்பிற்றுகெதியா சாப்பிட வா..."

நான் துரிதமடைகின்றேன். சாப்பிடுகின்றேன். "படம் எப்பிடி?" என்று

கேட்க, “‘நல்லம்.அம்மா...’’ என்று சொல்லி கை கழுவி, ‘தலையிடி’ என்று ‘விக்ஸ்’ கேட்டு... அதை பிடரியில் தடவியபடி தலை சாய்கின் ரேன்.

அடுத்த நாள் மாலை, அம்மா எங்கேயோ சேகரித்த செய்திகளை ஊர்சிதம் செய்யும் ஆவலோடு என்னிடம் கேட்கின்றார்கள்.

“தம் பி மெய்தான நேற்று... ராத்திரி... வஸ்கக் குள்ள ஒரு ‘சினு பிள்ளையை போட்டு ஏரிச்சதாம் அதால் ரவுனில் திரிஞ்சு பெடியனாக் கெல்லாம் சரியான அடியாம். எங்கும் பரவலா குளப்படி நடக்குதாம்... நீ கேள்விப் படல்லையா?”

எனக்கு அதிர்ச்சி. அந்த சிறிய சம்பவம்... இந்தள வுக்கு திரிவுபட்டு அதற்குள் இவ்வளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டதா? இஞ்சு இனி எது நடந்தாலும் இன சாயம் பூசி, சட்டத்தைச் சாட்டாக வைத்து... இது தொடர் கதைதானு?

“இன்டும் நடக்கல்லே அம்மா. உங்களுக்கு விசர்.” நான் அம்மாவை அதட்டி அடக்கிவிடுகின்றேன். எனக்குள் ஒரே அந்தரமாக இருக்கின்றது.

“என்ற பிள்ளையிர பாடு என்னவோ தெரியாது செல்லம்... ஒரு தந்தி குடுத்துப் பார்ப்பமா?”

அம்மா கமலம் மாயியை யும் குழப்பிவிட்டுத்தான் வந்திருக்கின்ற என்பதை கமலம் மாயியின் குரல் நிறுபிக்கின்றது.

“நேற்றுத்தான் கடிதம் வந்தது. குறிஞ்சினி சுகமாகத் தான் இருக்காள்” - என்று சொல்ல வந்த வாய், “அம்மா குறிஞ்சினி இருக்கிற இடத் தில ஒண்டும் நடக்காது... வேணும் எண்டா ஒரு தந்தி அடிச்சுப் பாக்கிறன்.” என்று சொல்லி சமாளித்து சேட்டைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியேறுகின்றேன்.

“ரேட்டில் திரிஞ்சா பொலிஸ் காரங்கள் அடிக்கிறுங்கள்.. சந்திக்கு போகாத மச்சான்” - நண்பன் ஒருவன் என்னை மறித்து சொல்லிவிட்டு செல்கின்றன. நான் பாதி வழியில் திரும்புகின்றேன்.

“தந்தி அடிச்ச நீயே?”

“ஓம் அம்மா...”

“கெதியா வந்திட்டா.”

“சைக்கிள் ஒண்டு கிடைச்கது...”

எனக்கு அலுப்பாக மட்டு மல்ல அந்தரமாகவும் இருக்கின்றது. கதிரையில் அமர்கின்றேன். ரேடியோவைத் திருப்புகின்றேன். “எல்லாம் முடிந்தபின்னால் அந்த விளக் கெதற்கு...” அந்த பாடல் முடியும் முன்னரே பாடல் திடை ரென்று நிற்கின்றது. பாடலை இடைநிறுத்திற்கில் அறிவிப்பாளர்களுக்கு ஆனந்தமா?

“நாட்டில் பரவலாக ஏற்பட்ட கோஷ்டி மோதல் களை முன்னிட்டு நான் முழுவதும் அவசரகாலச் சட்டம் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன்று மாலை ஆறு மணியிலிருந்து காலை ஆறு மணி வரை ஊரடங்குச் சட்டமும் அழல்படுத்தப் படும்...”

அந்த விசேட அறிவித்தல் என்னை வேதனைப்படுத்திக் கொண்டிருக்க .. அம்மாவின், “நான் சொன்னன் கேட்டியா? இப்ப என்ன சொல்ல ஒன்று?..” என்ற வார்த்தைகள் எனக்குள் ஒரு எரிச்சலை ஏற்படுத்த... ‘சரிதான்’ என்று மட்டும் குரல் கொடுக்கின்றேன்.

இரவு என்னால் ஏனே சாப்பிட முடியவில்லை. காலையில் எழுந்ததும் ரேடியோ வைத் திருப்பிவிடுகின்றேன். ‘இன்று முழு நாளும் ஊரடங்குச் சட்டம் அழுவில் இருக்கும் என்பதை அது சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது.

கமலம் மாயி சமைக்கவே இல்லை. சதா குறிஞ்சியைப் பற்றிய ஏக்கம். அவருக்கு மட்டும் தானு? எனக்கும் தான். அவளைப்பற்றிய தகவலை உடன் பெறுவது கஷ்டம். கஷ்டப் பிரதேச ஆசிரியையாக அவருக்கு வேலை கிடைத்ததால்... அந்த பெரும்பான்மைப் பிரதேசத்தில் உள்ள ஒரேயொரு தமிழ்பாடசாலையில்தான் அவள் படிப் பித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

எட்டு மணித்தியாலம் மூன்று பஸ்சில் மாறி, மாறி ஓடி... ஒரு மணித்தியாலம் நடந்துதான் அவள் இருக்கும் இடத்தை அடையவேணும்.

“அம்மா ஊரடங்குச் சட்டம் பகவில் இல்லாட்டி நான் குறிஞ்சியைப் போய்ப் பார்த்துட்டு வாறன்... அவங்கள் யோசிக்காம சாப்பிடச் சொல்லுங்க...”

எனது வார்த்தைகளுக்கு எவ்வித பதிலுமில்லை. ‘மச்சாள்’ வார்த்தைப் பிரயேர்

கங்களையும் காணவில்லை.
பொழுது நகர்கின்றது. விடு
கின்றது. விடுந்ததும் ஊர்
அடங்குகின்றது. அடுத்த
நாள் ஊரடங்குச் சட்டம்
தளர்த்தப்பட... நானும்
பயணத்திற்குத் தயாராகி
விட்டேன்.

“சனங்காம நாளைக்குப்
பின் நேரத்துக்கிடையில் வகுறிஞ்சினியையும் கூட்டிட்டு
வந்திரு...” - இது அம்மா.

“ஓம் தம்பி...” - இது கமலம் மாமி.

“கவலைப்படாதீங்க. நான்
குறிஞ்சினியோட வருவன்...”
இது நான்.

ஆளடையாள அட்டை
கொண்டுபோகாததால் பிர
யாணம் முழுக்க பிரச்சனை
கள். சில பொலிஸ் நிலையங்
களிலையும் முகம் காட்டவேண்
டிய நிர்ப்பந்தம். அதனால்
பிரயாணத்தில் மேலதீக தாம
தங்கள். அதுமட்டுமல்ல முது
கிலும் சில தடயங்கள்.

பஸ் பயணம் முடிந்து
நடை தொடங்க மாலையாகி
விட்டது. அந்த சந்தியில்
தமிழ் குரல் ஒன்று கேட்டுத்
திரும்புகின்றேன். சுத்த தமிழ்
தான். ஆனால் காக்கி யூனி
போம். எனக்குள் ஒரு தைரி
யம். அவரிடமே விபரங்களைத்
தெரிந்து கொண்டு... பய
ணத்தைத் தொடர்ந்தால்
என்ன...?

குறிஞ்சினியின் பாட
சாலையைச் சொல்லி, “அங்கே
போகலாமா” - என்று கேட்ட
கிறேன்.

“எனதுக்கு போகப்
போகிறீர்...?”

“குறிஞ்சினி ரீச்சரைப்
பார்க்க...”

“அந்த ஜங் கேளா...?”
“ஆமா சார்... நீங்க பார்த்
திங்களா?”

“ஆமா...”
“எங்க சார்?...”
“‘மோச்சரியில்...’

என்னால் அதற்கு மேல்
பேசமுடியவில்லை. அவர்
பொலிசாக இருந்தும் அவர்
கணகளும் கலங்குகின்றன.
என்னைத் தட்டிக் கொடுக்
கின்றார். தட்டம் புரண்ட
பிரயாணிகள் பெட்டிமாதிரி
என் இதயம் நகங்குகின்றது.

“எந்த மோச்சரி சார்...?”
என்னை நானே ஓரளவு சுதா
கரித்துக் கேட்கின்றேன்.

ஜீப் ஒன்று வருகின்றது.
அதில் என்னை ஏற்றி ‘மோச்
சரிக்கு’ அனுப்புகின்றார்.

“ஓ...! என் குறிஞ்சி
தானு இது...? கடவுளே!
உனக்கு இவ்வளவு கொடுர
மான, கேவலமான சித்திர
வதை...? உன் முகத்தைக்
கூட சரியாக அடையாளம்
காண முடியவில்லையே...” -
நான் கதறுகின்றேன்.

“சார் ‘வொடி’யைக்
கொண்டுபோற்றுக்கு உதவி
செய்வீங்க ளா...? - நான்

அந்த இன்ஸ் பெக்டரிடம்
சனமான தொனியில் கேட்ட
கின்றேன்.

“ஐ எம் சொறி. இப்
பிடியான நிலையில் ஒள்ள
‘வொடி’களை அந்த இடத்திலேயே
அடக்கம் செய்ய வேணும். என்று மேலிடத்து
உத்தரவு...”

“அப்போ...? - நான் தடு
மாறியபடி நிற்கின்றேன்.

“நீங்க இப்பவே ஈமக்
கிரியைகளை முடிச்சிற்றுப்
போகலாம்...”

“அவங்க தாயை
அழைச்சவந்து காட்டின பிறகு
அடக்கம் செய்யலாம் சார்...”

“இப்பவே ‘வொடி’ நல்லா
பழுதாப்போயிற்று. உங்க
ஞக்கு இஷ்டமில்லாட்டி அரச
செலவில் நாங்களே அடக்கம்
செய்யுறம்...”

“நான் கமலம் மாமி
யிற்ற என்ன சொல்ற சார்...”
என்னைய ரி யா மல் அந்த
வார்த்தைகள் வெளிவந்து
விட்டன. என்ன செய்வேன்?
என்ன சொல்வேன்? கமலம்
மாமியைப்போல் எத்தனை
மாமிகள்... எத்தனை தாய்
கள்... காலத்துக்கு காலம்...
(யாவும் கற்பனை)

அடுத்த இதழில் ...

- வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்
- மாத்தனை அருணேசர்
- தாமரைச்செல்வி
- பரிபூரணன்

ஆகியோர் எழுதுகிறார்கள்.

நான் கண்ட பாரதி

— கவிஞர் பதியதனாவ கே. எம். பாறூக் —

பாட்டுக் கொரு புவவனுய்
பாரினிலே பிறந்து நின்று
வீட்டுக் கொரு விளக்கானுய்
வீரத் தமிழ் மகனுய்
கூட்டுக் கிளி மொழியாய்
கொஞ்சதமிழ் பேசி நின்று
பாட்டி சைத்த பாரதியே
பாவெடுத்தேன் உன் நினைவால் !

பாரதிரப் பாட்டி சைத்து
பைந்தமிழை வணங்கி நின்று
சிறையைக் கண்டு நின்ற
சீர்மிகு கவிப் பாவால்
தாரணியே உயர்ந்து நின்ற
சரித்திரமோ இங்கு வாழும்
பேரணியே வென்று நின்ற
பெருங் கவிஞர் நீ !

புத்தியிலே மக்கள் என்றும்
புதுமைப் புரட்சி கண்டு
சத்தியம் சமாதானம் உயர்
சாந்தியும் பெற்று நாடு
இத்தரை என்றும் வாழும்
இனப் புரியாய் அமைய
உத்தமனுயப் பாடு பட்ட
உயர்ந்த தமிழ்மகன் நீ !

நாட்டினது விடு தலைக்காய்
நானுமே பாடு பட்டு
பாட் பெழுதினுய் அதனால்
பாரது காணச் சுகம்
ஏட்டினிலே அவை எழுந்து
என்றுமே இனபந் தந்து
ஊட்டிய உயர் கருத்தால்
உயர்ந்திடும் உலகைக் கண்டேன்

சிலமது கொண்டி வங்கும்
சிங்களத் தீவுனுக் கோர்
பாலமதை அமைப்பே னென
பாட்டினிலே கண்ட வந்தன்
காலத்தால் அழியா அந்தக்
கனவுக்கு முன்னால் நானும்
தலை குனிந்தேன் ஜொ
தமிழ்த் தொண்டு கண்டு !

சாதி மத பேதங்களை
சாடியே நின்று நித்தம்
வாதமது புரிந்த அந்த
வற்றுத் புரட்சி யாலே
நீதமுடன் பெண்கள் வாழும்
நிலையிங்கு பிறந்த நாளை
ஒதிடும் என் கவியால்
ஒரு கணம் நினைக்கின்றேனே !

மாதர் தம்மை இழிவுபடுத்தும்
மாபெரிய கொடுமை தனை
மோதி நின்ற உந்திறமை
முழுவலகம் புரிந்து வைத்து
ஆதரித்து நின்ற அந்த
அழகான காட்சி என்றும்
நீதமுடன் வாழ்ந்து நின்று
நினைவினிலே நீரு தையா !

பஞ்சம் பசி பட்டினியும்
பறந்தோட வேண்டு மென்று
நெஞ்சத்தில் கொண்ட நல்ல
நினைவை இங்கு சொல்ல
அஞ்சாது முழங்கிய உன்
அறை கூவலா விங்கு
சஞ்சலம் துடைத்து நின்ற
சரித்திரம் மறையா துண்மை !

புரட்சி புதுமை என்று
புதுப் புது கருத்துக்களை
வரட்சிக்குப் பெய்த மழையாய்
வழங்கிய உந்தன் பணியால்
அரசாட்சி செய்தோர் கூட
அதற்கு அடி பணிந்து
வரலாறு படைத்து நின்ற
வகையைத்தான் என்ன வென்பேன்

அடிமைத் தனங்கள் நாட்டில்
ஆகாது என்று சொல்லி
வாடிய மக்களுக்கு நல்ல
வாழ்க்கை அமைத்த பாங்கால்
கூடிய உறவு ஸ் சமூகம்
கொண்ட பலனை இன்று
பாடியே நிற்பதில் இனிதாய்
பாரதியே எனக்கு இன்பம் !

நியாயமான போராட்டங்கள்

ச. முருகானந்தன்

— 3 —

பெடாக்ரர் மூர்த்தி மதுர வெளிக்கு வந்தபின்னர் அந்தக் கிராமத்தில் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன. சேறும் சக்தியுமாகக் கிடந்த வீதிகள் எல்லாம் ஒப்பரவாகப்பட்டு அழகாகக் காட்சியளித்தன. கிராமம் சுத்தமாகக் காட்சியளித்தது. தெருக்குழாயடியில் இப்போதெல்லாம் தண்ணீர் தேங்கி நிற்பதைக் காணமுடியாது. தண்ணீர் தேங்கி நிற்க விடாமல் வாய்க்கால் வெட்டிவிடப்பட்டிருந்தது.

மாணவர்கள் ஒழுங்காகப் பள்ளிக்கூடம் வரும் பழக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தனர். மாணவர்களும் பெற்றேர்களும் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணர ஆரம்பித்திருந்தனர். பள்ளிக்கூடத்தருகிலேயே ஒரு சிறு வாசிக்காலை இயங்கி வந்தது. பலர் தினமும் பத்திரிகை படிப்பதில் — அல்லது மற்றவர்கள் உரத்துப் படிப்பதைக் கேட்பதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள்.

அம்மணமாகத் திரிந்த சிறுர்க்களெல்லாம் அரையில் தண்டுகட்ட ஆரம்பித்திருந்தனர். கடற்கரையில் மலங்கழித்தவர்கள் எல்லாம் வீட்டு

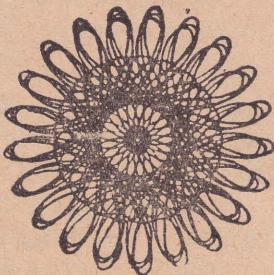
டோடு கக்கூசு அமைத்து மலங்கழிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தினர்:

அந்தக் கிராமத்து மக்களின் விழிப்புணர்ச்சிக்கும் மறுமலர்ச்சிக்கும் காரணம் மூர்த்தியினதும், பாஸ்கரனினதும் விடா முயற்சி தான். இதனால் அந்தக் கிராமத்து மக்கள் அனைவருமே அவர்களிடம் தனி மரியாதை வைத்துப் பழகினார்கள். இந்தக் குறுகிய காலத்திலேயே கிராம மக்கள் அனைவரின் மனங்களிலும் அவர்கள் இடம் பிடித்துக் கொண்டதற்குக் காரணம் சமூக நலனில் அவர்கள் காட்டிய அக்கறையேயாகும்.

பாஸ்கரன் இந்தக் கிராமத்திற்கு வந்தபோது சேவை செய்யவேண்டும் என்றல்லாமல், உத்தியோகம் - ஊதியம் என்ற நோக்குடனேயே வந்தான் எனினும் மூர்த்தியின் வரவுக்குப் பின்னர் இந்தக் கிராமமக்களோடு கலந்து அவர்களது வாழ்க்கை முறைகளையும், தூய உள்ளங்களையும் கண்ணுற்ற போது அவனை அறியாமலேயே அவன் அவர்களில் ஒருவனுகி அவர்களது சுகதுக்கங்களில் பங்கு கொள்வதனாக மாறிவிட்டிருந்தான்.

நன்பர்கள் இருவரும் கிராம மக்களோடு ஒன்றாகக் கலந்து எளிமையோடு என்

குறுங்கள்

லோருடனும் பழகி பல ஆக்கபூர்வமான காரியங்களை சிரமதான மூலம் நிறைவேற்றினார்கள்.

சில மாலை வேளைகளில், வள்ளங்கள் ஆழ்கடல் நோக்கிப் போகின்ற நேரங்களில் இருவரும் கடற்கரைக்கு வந்து மீனவ இளைஞர்களோடு உரையாடுவார்கள். ஒரு தடவை முஸ்பாத்தியாக ஆழ்கடலுக்குக் கூட போய்வந்தார்கள்.

அந்தப் பிரதேசத்து மீனவர்கள் — குறிப்பாக இளைஞர்கள் எல்லோரும் இவர்களிருவரையும் தமது வழிகாட்டிகளாகக் கொண்டு பலவித ஆலோசனைகளைப் பெற்று வந்தனர். மீனவத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைக்கும், நியாயமான கோரிக்கைகளுக்கும் வெற்றி கிடைக்க ஒருங்கிணைந்த போராட்டம் அவசியம் என்பதை வலியுறுத்திய மூர்த்தி அவர்களை இனைத்து மீனவ தொழிலாளர் சம்மேனனம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினான். அத்தோடு அந்த சம்மேனனத்திற்கு போஷகராக இருந்து வழிநடத்தினான்.

ஆஸ்பத்திரியைப் பொறுத்த வரையில் அதிக மருந்துகள் இல்லாவிட்டாலும் கூட, இருப்பவற்றைக் கொண்டு சிறப்பான சேவை செய்து வந்தார்கள்

தான் மூர்த்தி. எனவே வெகு சீக்கிரத்திலேயே கைராசிக்கார டொக்கர் என்ற பெயரைச் சம்பாதித்துக் கொண்டான். மருந்துத் தட்டுப்பாடு, பிற வசதியீனங்கள் காரணமாக இப்போதும் கூட சிலர் கார் பிடித்து சிலாபம் ஆஸ்பத்திரிக் குப் போக வேண்டியிருந்தது. இதனால், நல்ல மருந்துகளை வாங்கித் தனிப்பட்ட முறையில் வைத்தியம் செய்யும்படி அவனை ஊரவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் மூர்த்தி சம்மதிக்கவில்லை. இது பற்றி நண்பன் பாஸ்கரன் ஒரு நாள் நேரேயே கேட்டான் : “ஏன் மச்சான் நீ பிறைவேற் பிறக்கீல் செய்யக்கூடாது? ”.

மூர்த்தி சிரித்தான், “இப்போது செய்யச் சொல்பவர்களே பிறகு தூற்றவும் ஆரம் பித்து விடுவார்கள். எனது பெயரும் கெட்டுப் போய் விடும். ஆஸ்பத்திரி மருந்துகளை எடுத்துக் கொண்டு வந்து வீட்டில் வைத்துக் காசி சம்பாதிப் பதாகக் கூறினாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை” . - இதைக் கூறிய போது மூர்த்தியின் முகத்தில் ஒருவித சலிப்புத் தெரிந்தது. “ம... எமக்கு வருடமொன்றிற்கு ஆரூயிரம் ரூபா மருந்துகள். தான் வருகின்றது. கணக்குப் பார்த்தால் நாளொன்றிற்கு இருபது ரூபா விலும் குறைந்த பெறுமதியான மருந்துகளைத் தான் கிள்ளித்தெளிக்க வேண்டியுள்ளது. இந்த லட்சணத்தில் அவப்பெயர் வேறு...ம... கிராமப் புறங்களில், கஸ்டப் பிரதேசங்களில் இருந்து கொண்டு, கேளிக்கைகள்-நகரவாழ்வின் உல்லாசங்கள் அனைத்தையும் தியாகம் செய்து கொண்டு அரிய சேவை

செய்கின்ற எமது நாட்டு உதவி வைத்திய அதிகாரி களுக்கு உரிய வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. சம்பளம் காணுது... எமது நாட்டில் கல்விக்கும் திறமைக்கும் உரிய இடம் கொடுக்கப்படவேண்டும்... அப்பொழுது தான் நாடு சுபீட்சம் அடையும்...”

தர்க்காரியாக உரையாடிக்கொண்டிருந்த மூர்த்தியின் பேச்சு பாஸ்கரனைக் கவர்ந்தது. பாடசாலை நாட்களிலும் இவன் இப்படித்தான்! தனது கருத்துக்களை வெகு இயல்பாக மற்றவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி நல்ல கோணத்தில் எடுத்துரைப்பான்.

“பாஸ்கரன்... எனி வேஜை லைக் திஸ் ஜோப்... இந்த உத்தியோகத்திலை ஒரு ஆத்ம திருப்தி இருக்கு... ஒரு நோயாளியின் அவஸ்தையைக் குறைத்து அவனைக் குணப்படுத்துகிறேம். எனகிற மகிழ்ச்சி இருக்கு... ஆனாலும் எங்களுக்கு விரக்கி ஏற்படுகிற மாதிரி நாம் புறக்கணிக்கப்படுகிறேம்... வெளிநாட்டியிருந்து வந்திருக்கிற வைத்து வருத்தால் நாம் விரக்தியின்றிச் சேவையாற்றலாம்... மேலும் நம் மவர் களுக்கு வேலைவாய்ப்பும் அதிகரிக்கும்..” — மூர்த்தியின் உரையாடல் திசை மாறி

ஏக்கம்

நாங்களும் இந்நாட்டுப் பிரஜைகள்!

ஒரு நேரக் களுக்கு வழியின்றி பசிக்கும் வயிறுகளை நீரால் நிரப்பி... பறக்கும் எண்ணங்களுக்குக் கடிவாளமிட்டு ஒட்டைக் குடிசைகளின் கீழிருந்து நாங்கள் உகுக்கும் கண்ணீருக்கு என்று வரும் விடிவு — ?

— தயாமதி முத்துவிங்கம்.

தனது சேவையிலுள்ள குறை பாடுகள் பற்றி ஓடியது, அவனது மனக்குறைகளில் உள்ள நியாயம் பாஸ்கரனுக்குப் புரிந்தது.

“மூர்த்தி... இன்று ஆசிரியர்களில் பலர் ரியூசன் கொடுத்துச் சம்பாதிப்பதற்கும் காரணம் அவர்களது சம்பளப் பற்றிக்குறைதான்.... அவர்கள் செய்வதில் நியர்யம் இல்லை என்று வாதிடுவது முறையாகாது... நீயும் ஆஸ்பத்திரியில் உனது கடமைகளைச் சீராகச் செய்து விட்டு ஒம்பு நேரங்களில் பிறவேற் பிறக்கீல் செய்வதில் தவறில்லை. இதனால் இந்தப்பகுதி மக்களுக்குச் சேவை செய்வதோடு நீயும் சம்பாதிக்கலாமல்லவா?” — பாஸ்கரன் வெகு இயல்பாகக் கூறினான். நண்பர்கள் இருவரும் நீண்ட நேரம் உரையாடிவிட்டு உணவருந்தினார்கள். சமையல் பாகம் அவர்களதுதான். தினமும் சாமித்தம்பியோ, வீசசொக்கனே அல்லது வேறு மீனவர்களோ இவர்களுக்கு மீன் கொடுப்பார்கள். சாப்பாட்டில் குறைவில்லை. உண்மையிலேயே இருவரும் சற்றுப் பெருத்து விட்டார்கள் தான்!

“அது சரி மச்சான்... ஊரிலேயிருந்து கடிதம் ஏதாவது வந்ததா?... எனக்குக் கணநாளாகக் கடிதம் ஒன்றையும் காணவில்லை...” என்றஞ்பாஸ்கரன்.

“நேற்று ரஞ்சினியிடமிருந்தும், அம்மாவிடமிருந்தும் கடிதம் வந்தது. மாணிக்கமாஸ்டரின் மகள் சந்திரகாந்தாவை எனக்குக் கலியானம் பேசி வந்திருக்கிறார்களாம்... தனிப்பிள்ளை... வீடு வாசல்

சீதனம் எதிலும் குறைவில்லை...” மூர்த்தி நாணத்துடன் சிரித்தான்.

“அப்படியானால் சரி என்று சொல்லிவிட வேண்டியது தானே?...”

“தங்கச்சியின் கவியானத்தை முடிக்காமல் நான் செய்ய விரும்பவில்லை. அவர்களுக்கும் இருபத்தியைந்து வயது முடியப்போகுது... ரஞ்சினிக்கு ஒரு வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு தான் என்னைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டும்... அதுமட்டுமல்ல... தம்பி ஏ. எல். கடைசி முறையாக எடுக்கப்போகிறுன். அவன் கம்பஸ் போனால் அதற்கும் நான் தானே செலுவிடவேண்டும்.. அதனால் தான் யோசிக்கிறேன்...”

“எப்படி, ஜெயம் இந்த முறை யூனிவேசினிற்கு எடுப்பவேனே?”

“யாரால் சொல்ல முடியும்... போன தடவை இரண்டு பீடியும் இரண்டு சீடியும். எடுத்தும் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை... இம்முறை ரீப்பிட்டிக்கு என்று திரிகிறேன தவிரபடிப்பில் அக்கறை காட்டுவதாகத் தெரியவில்லை... தவிரவும் ஏதோ இயக்கம் — விடுதலைப் போராட்டம் என்று திரிகிறுனம்... அம்மா கவலைப்பட்டு எழுதியிருந்தா...ம்... எல்லாம் ஏமாற்றத்தின் — விரக்தியின் வெளிப்பாடுகள் தான்...”

“ஏன்...விழிப்புணர்ச்சி.. தாய்நாட்டுப் பற்று... தாய்மொழிப் பற்று... இப்படியும் இருக்கலாமே...” பாஸ்கரன் இடைமறித்துக் கூறியது ம

மூர்த்தி அவனை நியிர்ந்து பார்த்தான். “பாஸ்கரன்... நீ தமிழ் முத்தை ஆதரிக்கிறோயா?”

“அது நியாயமான கோரிக்கை என்பது தான் என்கருத்து... ஏன் நீ இதற்கு உடன்பாடில்லையா?...”

“கொள்கை சரியாக இருக்கலாம்... ஆனால் இலைஞர்கள் அரசியல்வாதிகளை நம்பி போராட்டத்தில் இறங்குவது காகிதக் கப்பலில் கடற்பயணம் செய்வது போன்றதே என்பதுதான் என்கருத்து...”

“நீ சொல்வது சரிதான்... ஆனால் போராட்டம் என்கிற போது அரசியல்வாதிகளை மட்டும் நம்பி இறங்குகிற காரியமல்லவே!... ஒவ்வொருத்தரும் உணர்ந்து இலைந்து செயற்பட்டால் காந்தி — சுபாஸ்சந்திரபோஸ் போன்ற ரேருக்குக் கிடைத்த வெற்றி

நிலை...!

அன்று -
கலை வளர்த்து,
தமிழர்
நிலை வளர்த்து,
கவி
மலை வளர்த்தான்
பாரதி!
இன்றே -
விலை வளர்த்து,
மக்கள்
நிலை குலைத்து,
பொய்
மலை வளர்க்கிறோன்
மனிதன் !!

— நற்பிடிமுனை பள்ளி.

தாரகை

எமக்கும் கிடைக்கத்தான் செய்யும்...”

“நீசொல்வது தமிழரைப் பொறுத்தவரை சாத்தியமில்லாத காரியம் பாஸ்கரன்!... ஏனென்றால் தமிழர்கள் கய நலவாதிகள்... தமக்குள்ளேயே சாதி சொல்லிச் சண்டை பிடித்துப் பிரிந்து நிற்பவர்கள்...”

“மூர்த்தி... அது அந்தக் காலம் இப்போது காலம் மாறிக்கொண்டு வருகிறது... சாதிபேதங்கள் ஒழிந்து வருகின்றன...” என்றால் பாஸ்கரன் ஆவேசமாக.

“நெவர்... இன்னும் எமது கரவெட்டியில் சாதிப்பேய் தாண்டவமாடத்தான் செய்கிறது...”

“ஓரளவு குறைந்து வருகிறது என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறோயா?...”

“அப்படியானால் நீ இந்தக் கிராமத்திலுள்ள ஒரு மீனவப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொள்கிறோயா?”

“மறுப்பில்லை... ஆனால் மனதுக்குப் பிடித்தவளரைக் கிருக்க வேண்டும்...” என்றால் பாஸ்கரன் உறுதியிடன். ஏனோ அவனுக்குக் கிளியம் மாவின் நினைவு வந்தது. கூடவே மாமன் மகள் செல்வரஞ்சினியும் மனதில் நிழலாடி னாள்.

“ஆர் கிடேட்... நான் உன்னைப் பாராட்டுகிறேன்...” என்றால் மூர்த்தி பூரிப்புடன்.

அன்று அவர்கள் உரையாடி முடிந்து படுக்க வெகு நேரமாகிவிட்டது!

நெருக்கத்தில் நிழலாடு வதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டாள் கண்மணி. அவளை நோக்கிக் குறுக்கு என்று சிரித்தபடி நின்றிருந்தான் வீரசொக்கன். திடமென்று நெருக்கத்தில் அவனைப் பார்த்த ஆச்சரியத் திலிருந்து மீளமுடியாமல் கண்களை விழித்து அவனைப் பார்த்தவள், பெண்மைக்கேயுரிய இயல்பான் நாணத்தால் சடார் என்று கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டு, “என்ன மச்சான், அப்படி முழுங்கிற மாதிரிப் பார்க்கி ரீங்க? எனக்கு வெட்கமாயிருக்கு” என்றபடியே கடைக்கண்ணல் அவனை நோக்கினால். வீரசொக்கன் இன்னமும் மெனர்புன்னகையுடன் அவளை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன மச்சான் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீங்க?... உள்ளே வாங்கயாராச்சும் பார்த்தா ஏதாச்சும் நினைக்கிடப் போருங்க...” என்று சொல்லிவிட்டு குடிசைக்குள் நுளைந்தாள் கண்மணி.

“நினைக்கிறதுக்கு புதுசா என்ன இருக்கு?... சோடிப் பொருத்தம் பலே ஜோர் என்று சொல்லுவாக...” அவளை உற்சாகப்படுத்த வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினான் வீரசொக்கன்.

“சொல்லுவாக... சொல்லுவாக... நல்லாய்த்தான் சொல்லுவாக... இந்த ஊரைப் பற்றி உனக்குத் தெரியும் தானே மச்சான்... நாளைக்கு சுவத்திலையும் வள்ளத்திலையும் பெரிசாக எழுதுவாக... வா மச்சான் உள்ளே...”

உள்ளே சென்ற அவனைப் பட்டுவத்தில் உட்காரவைத்து

விட்டு, “மச்சான் ஆத்தா வெளியே போயிருக்காங்க...” என்றால் கண்மணி வெட்கத்துடன்.

“தெரியும்... அவசந்தைப்பக்கம் கறி கொண்டு போகிறதைப் பார்த்துவிட்டுத் தானே நான் இங்கே வர ரேன்...” என்று குறும்பாகச் சிரித்தபடி அருகிலே வந்து அவளை அணைத்துக்கொண்டான் வீரசொக்கன்:

“கொஞ்சம் சும்மா இருங்கென்னை... தங்கச்சி உள்ளே குசினியில் இருக்கு...” என்று தன்னை விடுவிக்க முயன்றால் கண்மணி. அவளது இறைஞ்சலைப் பொருட்படுத்தாமல், “இருந்தா என்ன?... உனக்கும் எனக்கும் தானே கவியாணம் நடக்கப்போகுது... ஆத்தாகிட்ட சொல்லிவோ என்று பயப்படுறியா?... சொன்ன சொல்லட்டுமே... என்பயந்து சாகிறே...” என்று வீராப்புப் பேசியவன் ஏதோ அரவம் கேட்கவே அவளை விட்டுவிட்டு வந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

“ஆசையைப்பாரு ஆசையை... சரியான மோசம்... கொஞ்சமும் பொறுமையில்லை...”

“உனக்கு விருப்பமில்லை யென்ன நான் இனி உன்கிட்ட வரமாட்டேன்...” என்றால் பொய்க்கோபத்துடன் கண்மணியும் விடவில்லை. “வராட்டா எனக்கு ஒண்ணும் குறைஞ்சிடாது.” என்றவள், எங்கே தான் சொல்லதை அவன் உண்மையாக எடுத்துக் கொண்டு விடுவானாலே என்று பயந்தவளாக, “பகிடிக்குச் சொன்னால் முகத்தில் வாற்கோ பத்தைப் பாரு...ம்...”

பெரிய இவரு...ம் ஹீம்.ஃ.” என்றவள், “இரு மச்சான்” என்றபடி குசினிக்குள் சென்றார்கள். அங்கே இருந்தபடியே, “மச்சான், நெத்தலிக் கூழ் காச்சியிருக்கு குடிச்சிறியா?” என்று கேட்டாள்.

“கொண்டுவா கண்மனி நீ எது தந்தாலும் வேண்டா மென்று சொல்லப் போகி றேன்” என்றான் இருபொருள் பட.

நெத்தலிக் கூழை அவனிடம் நீட்டியவள், “நீ எது கேட்டாலும் தருவேன்... ஆனால் கவியாணத்துக்கு அப்புறம் தான்... இப்பவே ஆசையைப்பாரு....” என்ற படி தனது வாயைச் செல்ல மாக நெளித்தாள்.

“கவியாணத்திற்கு முன் ஞாலே கூழும் தேத்தன்னியும் மட்டும் தான் தருவியா?” — அவன் கேட்கும் போதே குப் என்று அவள் முகம் சிவந்தது.

தலையைக் குனிந்து கொண்டு சிரித்தவள், பின்னர் நிமிர்ந்து, “பால் வேணும்மென்னாலும் தருவேன்.” என்றார். “நம்ம ஆடு ரெண்டு குட்டி போட்டி ருக்கு...” கலகல என்ற சிரிப்புத் தெர்டர்ந்தது.

சிரித்து முடிந்த வீரசொக்கன் கூழைக் கையில் எடுத்து உட்டடருகே கொண்டு வந்த வன், “நீ குடிச்சியா?” என்று கேட்டான். ‘ஆமாம்’ என்பது போல அவள் தலையைசத்தாள்.

சிறிது நேரம் அவர்களி டையே மெளனம் திரையிட்டிருந்தது. அந்த மெளனத்தில் இருவர் மனங்களும் எங்கெங் கெல்லாமோ சிறகடித்துப் பறந்தது.

“கண் மணி.... இங்க வாயேன்...” என்றபடி கண்களால் அவளை அழைத்தான் வீரசொக்கன். அவள் மாட்டேன் என்பது போல நாக்கைப் பல்லால் கடித்தபடி

கண்களை அரைகுறையாக மூடி தலையைசத்தாள்.

“இங்கே வாயேன்” என்ற படி எட்டி அவளது கைகளைப் பற்றிக்கொண்டான். அவளோ, “வேணும்... அப்பு வருகிற நேரம் என்ற படி கைகளை விடுவிக்க முயன்றார்.

“அப்பு இப்போ வரமாட்டாரு... கள்ளுக் கொட்டிலில் போட்டுவிட்டுக் கிடப்பாரு..” என்றபடி அவளை இழுத்து அணைத்தான். அவள் அவனது தோளில் சுகமாகச் சாய்ந்த படி, “உஸ் வலிக் குது... என்ன விளையாட்டு...” என்றார்.

“எல்லாம் நல்ல விளையாட்டுத்தான்...” என்ற வீரசொக்கனிடமிருந்து தி மிறி விடுபட்டுக் கொண்டு, “போதும்... போதும்... மிச்ச மெல்லாம் கவியாணத்திற்கு அப்புறம்...” என்றான் கண்சிமிட்டியபடி.

(தொடரும்)

பாரதி நூற்றுண்டினையொட்டிய இலக்கிய ஆய்வரங்கு

மட்டக்களப்பில் நவம்பர் 27, 28 ஆகிய இரு தினங்களில், “தாரகை” சஞ்சிகையின் ஆதரவுடன், இலக்கிய ஆய்வரங்கு ஒன்றினை நடாத்தத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள், தமிழறிஞர்களுடன், ஈழத்துச் சிறு பத்திரிகையாளர்களும் கலந்துகொள்ள ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இலக்கிய ஆர்வலர்களை அன்புடன் அழைக்கின்றேம்.

மட்டக்களப்பு.

1982-10-31.

— பாரதி நூற்றுண்டு ஆய்வரங்கு
அமைப்புக் குழு.

**யේසො
ඡෙට්ටමිකු
සොයමා**

100 කිග්‍රාමක් කොන්ට
පක්කේර්‍රහින් ඩිලීසු
රුපා 250
මත්‍රුමේ.

இயற்கையின் இனிய
நருமணங்களுடனும்
விலைக்குக்
கிடைக்கும்.

விஞ்ஞான முறைப்படி தயாரிக்கப்பட்டது.

அவரைச் கலையும் அதற்குக் காரணமான ‘என்கைமும்’ அகற்றப்பட்டது.

முனை விருத்திக்கும், உடல் உறுதிக்கும் அவசியமான பிசிதச் சந்து நிறைந்தது.
சத்தமான தாவர உணவு.

லெசிததீன் என்னும் முழுக் கொழுப்பு நிறைந்தது.

கொலஸ்ட்ரேல் இல்லாதது.

இரதய நோய்கள் - இரத்த அழுத்த நோய்கள் - குடல் வியாதிகள் - தோல் வியாதிகள் ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவதில் முன்னாளி இடம் பெறுவது.

உடலிலுள்ள விஷ நீர்களையும் அகற்றுகின்றது.

கூழ், களி, ரொட்டி, பிட்டு, இடியப்பம், அப்பம், தோசை, இட்டலி, பாண், பணியாரங் கள், பலகாரங்கள் (மேரதகம், கொழுக்கட்டை), பாயசம், கஞ்சி, பொங்கல், வடை, வட கம், அப்பளம், சம்பல், சாம்பார், குழப்பு மற்றும் கறிவகைகள் தயாரிக்குப் பொழுது யේසො റෙட்டமිகු සොය மாவையும் சேர்ப்பதனால் அவற்றின் கலையும், சத்தும் அதிகரிக்கின்றன.

அரிசி மா
நான்கு பங்கு அல்லது சக ஒரு பங்கு சோயமா
கோதுமை மா

பாலுட்டும் தாய்மார்கள் பாவிப்பதனால் பால் வளம் பெருகுகின்றது.

பகுப்பால், தேங்காய்ப்பால் ஆகியவற்றுக்கும் சிறந்த பிரதிபீடாகவும் விளங்குகின்றது.

கொதுநீரில் கண்ணத் தோய்மாக் கரைசலைத் தேங்காய்ப் பாலுடன் அல்லது தேங்காய்ப் பாலுக்குப் பதிலாகக் கறிகளுக்கு விடலாம்.

இதே கரைசலை மீண்டும் தனியாகக் கொதுக்கவைத்து வடித்தால் பகுப்பாலுக்குப் பதிலாகப் பருகலாம்.

காற்றுப் புகாத பாத்திரத்தில் அடைத்துவைக்கவேண்டும்.

சின்னஞ் சிறுவர் சிறுமியரும் விரும்பி உண்பது இதுவேயாம்.

யේසො ඡෙට්ටமිகු உணவு உற்பத்திகள்,

362, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

செல்வி மங்கை கந்காதரம்

எழுதும்

ஓயிர்ச்சூடுப்பார்த்துவம்

சிறுகதை

கி ழி ந் த நாராகக்கிடந்
தார் கந்தப்பு தாத்தா. அவர்
தலைமாட்டில் பதினாறும், பன்
விரண்டுமான பேத்தியும் பேர
னும் கணகளில் நீர் வழிய
அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அந்த
பேத்திக்கும் பேரனுக்கும் மட்ட
மே அவர் தாத்தாவல்ல.
அந்த ஊருக்கும் கூடு.

கந்தப்புத் தாத்தாவால்
கையெசைத்துக்கூட பேச முடி
யாமிலிருந்தது. வயது கிட்டத்
தட்ட எண்பது இருக்கும்.
உட்குழிந்த கண்கள், தளர்ந்து
சுருங்கிய ஆடும் தோகி, எலும்
பின் மேல் போர்த்தி விட்ட
கோலம். நெஞ்சுக் கூட்டு
எலும்புகள் எண்ணக்கூடியள
வில் வரிசையாய் துருத்திக்
கொண்டிருந்தன. வயிறு பின்
முள்ளந் தண்டெலும்புடன்
இட்டிக் கொண்ட மாதிரி.
மொத்தத்தில் பயப்படும்படி
யான விகாரத் தோற்றம்.
அவர் படுக்கையில் விழுந்து
ஆறுமாதங்களுக்கு மேலிருக்
கும். பருக்கை சோறி ன் றி

வெறுந்தன்னீர் பதார்த்தங்
களுடன் உயிரை வைத்துக்
கொண்டிருந்தார்.

இந்திலைக்கு அவர் உடல்
தள்ளப்படுமுன்னால் உறுதி
யான உடற்கட்டுடன் பேத்தி,
பேரனுக்காக முழுமுச்சோடு
உழைத்தவர் தான். பேத்தி
யும் பேரனும் அவரின் இரு
கணகள். அதிலும் வயது வந்து
பருவச் செழிப்புடன் அழகு
மிலிர வளர்ந்து நின்ற பேத்
தியைப் பார்க்கும்போதெல்
லாம் மகிழ்வு ஒரு புறமும்,
பீதி மறுபுறமுமாக நட
மாடி வந்தார். இப்போது
படுக்கையில் மகிழ்வு போய்,
இரட்டிப்பாக கவலை அவரைச்
குழ்ந்து கொண்டிருந்தது.
பேத்தியை நல்லவன் ஒருவ
னின்கையில் பிடிச்சுக் கொடுக்
காமல் போகப்போகிறேனே
என்ற கவலைதான். பேரனுக்கு
இன்னும் நாலு வயது வந்த
தும் அவன் பிழைத்துக்கொள்
வான் என்ற எண்ணத்தில்
அவனையிட்டு அவர் கவலை
கொண்டதில்லை.

தன் ஒரே மகளின் நல்
வாழ்வு கருதி, கையில் பசை
யுள்ள ஒருவனுக்கு — ஆனால்
உதவாக்கரை, குடி காரன்,
பெண்பித்தன் என்பது தெரியாமல்
மகளை கட்டிக் கொடுத்
தார். ஆரம்பத்தில் குடும்பம்
சீராகத்தான் ஓடியது. கேவ
மும், வெட்கையும் தணிந்தபின்
பிறப்பது வெறுப்போ என்
னவோ? காலப்போக்கில்
இடையிடையே அவன்
குடித்துவிட்டு வந்து அட்ட
காசம் செய்தபோது தாத்தா
வும், மகளும் அதிர்ந்து
போனார்கள். பின்னால் அர்த்த
ராத்திரிகளில் விட்டடைவிட்டு
போதும் தொடர்ந்த போது
குடும்பத்தில் சண்டை பிரளய
மாய் பிறந்தது.

நாளாந்த சண்டை ஏற்
பட்டு இறுதியில் அவன் அவர்
மகளையே விட்டுப்போய் விட்டிருந்தான். அவன் அப்படிப்
போன போது அவர் மகள்
நிறைமாதக் கார்ப்பினி. அந்தப்
மிள்ளையைப் பெற்ற
கையோடு அவள் நிரந்தர

மாய்ப் போய்விடவே, குழந்தையை தானே தனக்குத்
தெரிந்தவரையில் வளர்த்தார்.
அந்தகுழந்தையே அவரின்
பன்னிரண்டு வயதான பேரன்.

'பிச்சை எடுப்பது கேவ
லம். காலும் கையும் திட
மான உடலும் இருக்கும்
போது பிறநிடம் கையேந்தி
நிற்பானேன்? அவர்களுக்கெல்லாம் தாழ்ந்துபோய் அடிமைகளாய்... அதுவெல்லாம்
வேண்டாம்...' இது கந்தப்புத் தாத்தாவின் தீர்மானம்.
குடியிருந்த காணியின் பின்
புறம் இரண்டு பரப்புக்குமேல்
வரும். கத்தரி, மிளகாய்,
வெங்காயம் என்று வருடா
வருடம் நாட்டி தனியே கஷ்டப்பட்டு சிறிது சிறிது தாய்
வரும் படி எடுத்துக்கொண்டார். தனக்கில்லாவிட்டாலும்
பேத்தி, பேரனுக்கென்று
ஆசையாய் உணவும், உடுப்பும் என்று தாத்தா செலவினித்துக்கையோடு பணம் போய் விடும். அவரின் அந்த மிகக்குறைந்த வருமானம் சேமிப்புக்கு இடங்கொடுக்கவில்லை:
தனக்கென்று ஆசையாய் அவர்கைவு செய்வது சுருட்டுக் கட்டுக்கே. கையில் அதிகமென்று தேங்கினால், உடற்சோர்க்கைவெப்போக்கவென்று கள்ளும் குடிக்கச் செய்வார். இவை இருந்தால் அவருக்கு சாப்பாடேதே வைப்படாது. ஆனால் பேத்திபேரனுக்காக சுலவபாராமல் எதையாவது ஆக்கிப் போடுவார்.

அவருடைய பெரும் பொழுது அந்தப் பின்புறக் காணியிலேயே கழிந்தது என்னலாம். பேத்தியையும் பேரனையும் தனக்கெதிரே நிழலின் கீழ் உள்ள மரக்குற்றியில் இருக்கவைத்துவிட்டு தான் வேலை செய்வதை பார்க்கும்படி பல தடவை சொல்லியபடியே வேலை செய்துகொண்டு நிற்பார். அப்படி அவர் வேலை செய்வதை ஏதோ விளையாட்டைப் பார்ப்பது போன்று ஜங்கு நிமிடங்களுக்குக் குறைவாகவே பார்ப்பார்கள். பின்னால் அவர்களின் அந்த சின்ன

மனமும், கண் கரும் தூறு துறுப்பு பிறந்ததினாலோ என்னவோ அக்கம் பக்கம் பார்ப் பதில் சில நிமிடங்கள் ஈடு பட்டு, பின் அதுவும் அலுத் துப்போய் காதைப் பிடித்து, தலை முடியை இழுத்து, சின்ன தாய் சின்னங்கி “தாத்தா!” என்று அழ ஆரம்பித்ததும், தாத்தாவின் வேலை மனநோ வின்றி ஸ்தம்பித்துவிடும்.

அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடி வந்து, தடவி, உச்சி மோந்து... “என்னம்மா என்னயா!” என்று உள்ளன் புடன் கேட்கும்போது அவர்கள் புரியாமல் தாத்தா தம் மருகில் வந்துவிட்ட களிப்பில் ஒருவரையொருவர் பார்த்து பாறப்பற்கள் மிரிசுக் சிரிப்பார்கள். தாத்தாவும் சிரிப்பார். “தாத்தா பக்கத்தே இருந்தால் சிரிப்பும் விளையாட்டும்”. ம... கொஞ்ச வேலை செய்வ மெண்டால் விடுறியன் இல்லையே... அட, பிஞ்சகளே! உங்களை எத்தினை காலம்வரை வளக்க இந்த உடம்பு இருக்குதேர? புண்ணியஞ் செய்த வங்களை ண்டால் இந்த கட்டை இருந்துழூக்கும்” அந்த ஆறுவயதுக்கும் இரண்டு வயதுக்கும் அவர் பேசுவது புரியாது..

“தாத்தா, தண்ணி!” பேரன் கேட்பான்.

“இதுக்கு தானேயீர் அழுதே?” என்பார் செல்ல மாய்.

“தாத்தா! அங்க... அனில் ஓடி விழுந்து...” மரக்கிளாகள் வழியே தாவிதலறி விழுந்த அனி லை வேடிக்கை யுடன் பேத்தி காண்பித்துச் சிரிப்பாள்.

“ஆமா! நீங்க இரண்டு பேரும் அந்த அனில் மாதிரி குதிச்சு விளையாடவேணும்” பேரனையும் பேத்தியையும் தடவியபடி சொல்வார்.

இப்படி அவர் வேலையில் ஈடுபடும் நேர மெல்லாம் பேரன், பேத்தியால் பாதிநாள்

வேலை குழம்பிப் போய்விடும். அதனால் அவர் சலிப்படைந்த தில்லை. அத்தனை அருமையரய், கவனமாய் அவர்களை வளர்த்தார்.

அப்படி தன் உடல் உழைப்பால் வியர்வை சிந்தி நில ததுக்கு சிறிது உரம் சேர்த்த அந்த உடல் இப்போ முழுமையாய் தளர்ந்து விடும் நிலையில்...

பேத்தி பருவமானபோது தாத்தா எத்தனை தூரம் மகிழ்ந்தாரோ அத்தனை தூரம் கவலைப்படவும் செய்தார். ஏன்..? ஒரு பருவமான பெண் வீட்டுக்கு பாரமாவதாலா? பெண்ணைப் பெற்றவர்களைல் லாம் அப்பெண் பருவமான தும் ஆலாய்ப்பறப்பதும், ஆவாயதிப்பதும்... பல சமூ

கங்களில் இது காணக்கூடிய ஒன்றுகிலிட்டது. எல்லாம் சீதனக் கொடுமைகளாலும், நிலைமைக்கேற்ற வாழ்க்கை வந்து அமையாததாலுமே. தாத்தாவின் கவலைக்கு இது வும் ஒரு காரணம் போக, தளர்ந்து கொண்டுவரும் தன் ஜெத்தவிர தகுந்த பாதுகாப்பு பேத்தி கு வேண்டும் என்பதே.

கண்காணித்து வளர்த்து, காத்து, ஒரு வன்கையில் பிடித்துக் கொடுக்கும் வரையில் அவரால் நிம்மதியாக உறங்கமுடியாத நிலையில் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தார்.

தாத்தா என்ன செய்வார், பாவம்! மகனுக்கேற்பட்டகதி பேத்தி கு ம் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதே என்ற கவலையும்

ஓரு கோடை இரவு - 1981

சீமான் வீட்டு செல்வங்கள் நகைக்க உடையைத் தின்று கண்ணீர் கக்கும் வேலைக்காரச் சிறுமியைப் போல பொன்னைய் விரிந்த அச்செந்நெல் பரப்பின் கிழைப் புறமாய் தமிழரின் வயல்கள் கருகிக் கிடந்தது... அந்தக் கொடிய மாலைப் பொழுதில் வெல்லா வெளியிலோர் குடிசையில் இருந்தேன்.

“முன்னைமாதிரி இல்லவே இல்லை இந்தக்கால இளம் யாழ்ப்பாணிகள்... நம்மிட பிள்ளையள்” எரிந்து கிடந்த பக்கத்து வீட்டில் ஊர்காவல் இருந்த ஒருத்தரின் வாதம்! சுட்ட மரவள்ளிக் கிழங்கின் கரிபடிந்த விரல்களைத் துப்பாக்கிக் குழவில் துடைத்தேன்; நேற்று இந்நேரம் இந்தக் குடிலில் ‘பிள்ளையான் தம்பு’ எம்முடன் இருந்தான்... இன்றிந் நேரமல் வாய்க்கால் கரையை விழுப்புண் கருடன் தழுவிக் கிடந்தான்! இன்றைய இரவு எவ்வள்ள கழியுமோ... நாளைய இரவுகள் எவ்வள்ள தொடங்குமோ?

— வ. ஜ. ச. ஜெயபாலன்.

வேறு அரித்துக் கொண்டிருந்தது. தான் நாலுவரி படியா தவன். அதனால் உலகமே தெரி யாதவன், உழைப்பதும், உண்பது, உடுப்பதுமே வாழ்க்கை என்றமாதிரி வாழ்ந்து விட்ட தென்ற நினைப்பு பேத்தியின் வளர்ச்சியால் ஏழுந்தது. “நான் நிறையப் படிக்கோணும் தாத்தா” என்று தாத்தாவோடு சண்டைபோட்டு ஏழாவது வரை எப்படியோ பேத்தி படித்து விட்டதில் அவருக்கு பெருமகிழ்ச்சி.

“என்னும் படிக்கவேண்ணும் தாத்தா” என்று பருவமான பின்னும் புறப்பட்டபேத்தியை செல்லமாய் கண்டித்து தடுத்து விட்டார்.

“நீ வயது வந்த பெண்ணம்மா! ஊரு பெடியள் சேட்டை பண்ணப் பாப்பாங்கள். நான் கிழவன். எனக்கு அவங்களை அடக்கவோ, அடிச்சு விரட்டவோ இப்பது தெம்பில்லை. நல்ல பிள்ளையாய் நான் சொல்லிறதைக் கேள்ம்மா... பெம்பிளையான் பேரெழுதப் படிச்சால் காணும்” — இப்படி அவர் சொன்னார்.

மேலே படிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை உள்ளார இருந்தாலும் தாத்தாவின் மனதை நோகடிக்கவிரும்பாமல் நின்று விட்டாள் பேத்தி.

படிப்பின்மேல் பேத்திக் கிருந்த ஆர்வமும், ஆசையும் பேரனிடம் இருக்கவில்லை. அயல்வீட்டுப் பையன்களுடன் விளையாடுவதில் பெரும் பொழுதைத் தீர்த்தான். ஆனால் பேரன் படிக்கவில்லையே என்று பேத்தி குறைபட்டுக் கொள்வதைத்தகண்டு அவரும் வருத்தப்பட்டாலும், “அவன் ஆண்பிள்ளை அம்மா! பிழைச்சக்கொள்வான்.” என்று கூறி சமாதானமும் அடைவார்.

தாத்தாவின் உடல் தளர்ச்சியடைந்து படுக்கையில் விழ முன்னால் பேத்தியும், பேரனும் கவலையற்றவர்கள்

ளாய் நடமாடி னர்கள்: தாத்தா படுத்துவிட்ட பின்னால் செய்வது தெரியாமல் தவித்துப் போன்றார்கள்.

“தாத்தா! தாத்தா..!” என்று மாறிமாறி இருவரும் தாத்தாவின் தேவைகளைக் கவனித்தனர்.

தாத்தா எத்தனை பாசத்தைக் கொட்டி கண்ணும், கருத்துமாய் அவர்களைவளர்த் தெடுத்தார். அந்தப் பாசம் அவர்களிடம் இருக்கவே செய்தது. தாத்தா தங்களை இப்பிடியே விட்டுவிட்டு செத்துப் போய் விடுவாரோ என்ற யை அவர்களை ஒவ்வொரு கணமும் அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

தாத்தா இருக்கும்போது கேட்டுக்கொள்ளும் அக்கம் பக்கத்தவர்கள் தாத்தா இல்லையென்ற பின்னால் எத்தனை நாளைக்கு அவர்களை கேட்டுக் கொள்ளப்போகிறார்கள்?

இந்த நினைப்பு தாத்தாவின் நெஞ்சிலும் பெரிய கேள்விக் குறியாக நின்று வேதனைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அவர்களை அப்படி அநாதைகளாக்கி விட்டு போய் விடப்போகிறேனே. என்ற தாளாத கவலையும், நோயுடன் அவர் உயிரையும் குடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“தாத்தா! தாத்தா..!” அழுகையுடே பேத்தி அழைக்கிறார்கள்.

தாத்தாவிடமிருந்து எந்த சலவத்தையும் காணவில்லை. நெஞ்சுக்கூடு மட்டும் மெதுவாக மேலெழுந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. கணகளிலிருந்து பக்கக் கண்ணங்கள் வழியே கண்ணரும் வழிந்தது.

பேத்தி அழைத்ததிற்கு அவரின் பதில் அதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இறுதி நேரத்தில் பேத்தி பேரனுடன் நாலுவார்த்தை பேசவேண்டும் என்ற அவரின் துடிப்புக்களையார் புரிந்து கொள்வார்கள்? அவரின் உதடுகள் அசைக்கூட, துளி தெழுப்பில்லை.

“தாத்தா! ஏன் தாத்தா அழுறே? கண்ணைத்துறந்து பார்தாத்தா” பேரன் தாத்தாவின் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி கேட்டுத் தானும் அழுகிறன்.

தாத்தாவிடமிருந்து பெரியதொரு விக்கல் வந்தது. உடல் மேலெழுந்து படுத்தது.

“தாத்தா! என்னதாத்தா செய்யுது?” பேத்தியும் பேரனும் தாத்தாவைப் பிடித்தமுதபடி கேட்கிறார்கள்.

தாத்தாவின் இறுதி மூச்சு காற்றேரு கலந்து விட்டதை பேத்தி கண்டு கொள்கிறார்,

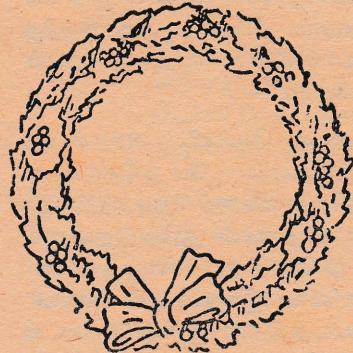
“தாத்தா! எங்களை விட்டுப் போயிட்டியே தாத்தா!” தாத்தா மேல் விழுந்து கதறி அழுகிறார்.

அக்காவைப் பார்த்து தாத்தா செத்து விட்டார் என்று உணர்ந்தவனும் தாத்தாவின் கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு கேவிக்கேவி அழுகிறார் பேரன்.

அவர்களின் அந்த கதறி எதிரொலியாய் அயலவர்கள் குழந்து கொண்டு தேற்றம் யல்கிறார்கள். ஆனால் பேத்தியும், பேரனும் தாத்தாவைக் கட்டிக்கொண்டு அழுத்தான் செய்தார்கள். அவர்களின் அந்தப் பெருந்துணை, உழைப்பின் உறைவிடம் தன் உயிர்த்துடிப்புக்களை அடக்கிக்கொண்டு விடைப்பற விட்டது. அதன் மேலாய் அநாதரவற்ற நிலையில் இரண்டு உயிர்களைத் துடிப்புக்கவிட்டுப் போய்விட்டது. சிலவேளை தாத்தாவின் அந்தபாச ஆவி வந்து அவர்களின் உயிர்த்துடிப்புக்களை ஆற்றலாம். அது நியதி இல்லைதான். இருப்பினும் அந்த உயிர் ஒன்றி ணத்தானே இந்த உயிர்களின் துடிப்பும், தவிப்பும் அடங்கும். இனிமேல் அது அடங்கக்கூடிய ஒன்றுதானு? இனி அந்த அனுதைச் செல்வங்களின் நிலை — ?

— யாரவும் கற்பனை —

சிலோன் விஜயேந்திரரூபன் இரு செவ்வி

இலக்கிய வாதியும், திரைப்பட நடிகரும், நவரங்களையும் முகபாவணைகளால் வெளிக்காட்ட வல்லவரும், சிலோன் விஜயேந்திரன் என்றே பிரபலமாகி விட்டவருமான நம் நாட்டுக் கலைஞர் ஒருவரை மட்டக்களப் பில் சந்திக்கும் ஒரு வாய்ப்புக் கிட்டியது. பார்வைக்கு மிகப் பயங்கரமாகவும், பழகு வதற்கு இனிய நண்பராகவும் விளங்கும் திரு. விஜயேந்திரனை தாரகைக்காகப் பேட்டி கண் டோம். அந்தச் சுவையான அனுபவத்தை நீங்களும் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டாமா?

தாரகை : நடிகன் என்ற 'இமேஜா'க்கப்பால், உங்களை நல்லதொரு கவிஞராக அறிந்திருக்கின்றேம். கவிஞர் என்ற வகையில், உங்களைப் பிடித்த கவிஞர்கள் — ?

விஜயே : கம்பனின் எடுப்பான தமிழிலும், பாரதியின் உயிர்த்துடிப்பான தமிழிலும் எனக்கு அதிக எடுபாடுண்டு. பின் வந்த கவிஞர்களில் பாரதி தாசன், கவியோகி சுத்தான்த பாரதி, கம்பதாசன் ஆகியோரைப் பிடிக்கும். பாரதிதாசனின் முற்பகு திப் பாடல்கள் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தவை.

தாரகை : நம் நாட்டுக் கவிஞர்களில் உங்களைக் கவர்ந்தவர்கள் — ?

விஜயே : நம்மவரில் நீலாவணனே நிகரற்ற வர் என்பது என் துணிபு. அவருக்குப்பின் இராஜபாரதி, முருகையன், எம். ஏ, நுஃமான், புதுவை ரத்தினதுரை, காசி ஆனந்

தன் போன்றவர்கள் பல்வேறு கோணங்களிலும் என்னைக் கவர்ந்தவர்கள்.

தாரகை : புதுக்கவிதை பற்றிய தங்கள் அபிப்பிராயம் — ?

விஜயே : பொருள் நயமும் சொல் நயமும் பொருந்தியிருக்கும் பட்சத்தில் அவற்றை நாம் வரவேற்பதில் தடையேதும் இருக்க முடியாதே?

தாரகை : நீங்களே ஒரு கவிஞர். உங்கள் கவிதைகளில் உங்களைக் கவர்ந்த சில வரிகள் — ?

விஜயே : 'அழகின் சந்நிதியில் என் ஆத்மா பள்ளிகொள்ளும் காதல் பொற்கனவே என் கவியின் ராஜாங்கம் யொவன வான்த்தில் என் உணர்ச்சி விண்மீன்கள் மோக அக்கினியில் என் காலம் மெழுகுவர் த்தி' (அவருக்கேயூரிய கம்பீரமான குரல் காதைக் கிழிக்கிறது)

தாரகை : சாதாரண நிலைக்கப்பால் - ஒரு கணவுகில் சஞ்சரிக்கிறீர்கள்போல் தெரிகிறதே - ஆமாம்; இந்தக் கவிதை எந்தப் பத்திரிகையிலாவது — ?

விஜயே : 'தீபம்' இதழில் வந்த இந்தக் கவிதையை, கவிஞர் சுரதா மனந்திறந்து பாராட்டினார்,

தாரகை : திரைப்படத்தில் வில்லனுகவே காட்சிதரும் நீங்கள், ஒரு சிறந்த பாடலாசிரியராவதற்கு முயன் நிருக்கலாமே — ?

விஜயே : நல்லதொரு கேள்வி. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் மேற்சொன்ன கவிதையே எனக்குத் தேடித்தந்தது. கவிஞர் சுரதாவின் தூண்டுதலினால் உந்தப்பெற்று, எழுத்தாளர் ‘கவிதா’வின் ‘இவளா என் மனைவி’ திரைப்படத்திற்கு இரண்டு பாடல்கள் எழுதியுள்ளேன். ‘சாதி கள் இல்லையடி பாப்பா’ என்ற மற்றொரு படத்தில் பிரதான வில்லன் பாதி திரமேற்றதுடன், அதன் பாடல்களையும் நானே எழுதியிருக்கிறேன்.

தாரகை : தமிழகத்திலேயே தங்கி, திரைப்படங்களிலேயே தோன்றும் நீங்கள், அங்குள்ள சஞ்சிகைகளிலும் உங்கள் கைத்திறனைக் காட்டியிருக்கலாமல் வலவா — ?

விஜயே : என் இல்லை — ? குங்குமம், தீபம், ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம், வாஞ்சி முரசு போன்ற வற்றிலெல்லாம் என் கவிதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றனவே? அது மட்டுமல்ல; ஸ்ரீதர் என்ற ஓர் கலை இலக்கிய அபிமானி வெளியிட விருக்கும் ‘வானகம்’ என்ற பத்திரி கையின் ஆசிரியர் பொறுப்பை நானே ஏற்றிருக்கிறேன். தமிழ் நாட்டவர்க்கு மட்டுமின்றி, நம் நாட்டுச் சிறந்த படைப்பாளிகளுக்கும் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்போகிறேன்.

தாரகை : நல்லது விஜே... கடல் தாண்டிப் புகழ் பரப்பும் உங்களுக்கு அங்கே ஆதரவு தருபவர்கள்பற்றி — ?

விஜயே : என் பெருமைக்குரிய கணேசன் (சிவாஜி), சுமன், ஸ்ரீகாந் போன்ற நடி கர்களும்; திருலோகச்சந்தர், சங்கர், ராமணன், ஜெயச்சந்தர் போன்ற டைரக்டர்களும் என்பால் மிகுந்த அண்பு பாராட்டி, எனக்கு உற்சாகமான ஆதரவு கொடுப்ப வர்கள்.

இரவுகள்

கும்பிமணல் விரிப்பினிலே
கருமிருட்டுப் புகைகிளம்பும்
மேற்குவான் கருமையிலே,
சிறுமரங்கள் தவஞ்செய்யும்
ஒற்றைப் பளையொன்று
இடையிடையே கைகாட்டும்.
கைவிரல்கள் மணலோடு
காதல் விளையாடும் . . .

நெஞ்சிலே புயலடிக்கும்
அனற்காற்று முச்சோடும்
விழியோரம் நீர்முட்டும்
விரல்களிலே மண்ணெட்டும்.

காற்றேடு பறந்தமணைல்
முடியாமல் வீழ்ந்திருந்து
தோழமையாய் முகங்காட்டும்
நீந்திவரும் பஞ்சமலை
நீலமாய் கரைந்தழியும்...
பொழுது களைத்துப்போய்
ஒருபாட்டில் குறட்டைவிடும்..
எங்கிருந்தோ ஒருக்குவி
இதயத்தை இசையாக்கும்.

இமையினைகள் கோபித்து
ஏட்டப் பிரிந்துநிற்கும்
இதயக் கலமெல்லாம்
எண்ணங்கள் மொட்டுவிடும்..
எப்போதும் போலவே
உடற்கண்ணீர் சுரந்தான்
பையிலே பல்லிளிக்கும்.

நெஞ்சில் புயலடிக்கும்
அனற்காற்றுய் முச்சோடும்
விழியோரம் நீர்முட்டும்
விரல்களிலே மணலொட்டும்
பொழுது களைத்துப்போய்
ஒருபாட்டில் குறட்டைவிடும்..
எங்கிருந்தோ ஒருக்குவி
இதயத்தை இசையாக்கும்.

— விக்னேஸ்வரன்.

தாரகை : நீங்கள் ஒரு படைப்பாளி என்பதை விட, எடுபிடி வில்லன் என்றே நமது இளாஞ்சிரகள் அறிந்துவைத் திருக்கிறார்கள். ஆனால் நீங்கள் பல நூல்களையும் வெளியிட்டவர் என் பது பலருக்குத் தெரியாது. அந்த விபரங்கள்பற்றி — ?

விஜயரே : (மெல்லப் புண்ணகைக்கிருர்) ஒரு பட்டியலையே சொல்லலாம். எனது முதல் வெளியிடாக ‘விஜயேந்திரன் கவிதைகள்’ (1968) வெளிவந்தது, தொடர்ந்து ‘அவள்’ (நாவல்-1968), ‘அண்ணை என்றெரு மானிடன்’ (1969), ‘சௌந்தரிய பூஜை’ (சிறு கதைத் தொகுதி - 1970), ‘பிரேம தியானம்’ (காதல் சித்திரம் - 1971), ‘ஆசகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை வரலாறு’ (1973), ‘கல்லடி வேலன் நகைச்சவைக் கதைகள்’ (1974), ‘விஜயேந்திரன் கதைகள்’ (1975) என்பன நாலுருப் பெற்றன, இவற் றைவிட, 1970ல் ‘வைகறை’ என்றெரு முத்திங்கள் இதழையும் வெளியிட்டிருக்கிறேன். 1972ல் ‘விஜயா’, 1977 - 1978 பகுதியில் ‘நடிகன்’ என்ற இதழ்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறேன். அண்மையில் (1982) பாரதி வரலாற்று நாடகம் என்ற கவிதை நூலை தமிழகத்திலேயே வெளியிட்டிருக்கிறேன். (இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அந்த நூலை எமக்கு அன்பளிப்பாகத் தருகிறோர்)

தாரகை : தங்கள் கலைத்திறமைகளை வெளிப் படுத்த மூலகர்த்தாவாக விளங்கிய வர்கள் — ?

விஜயே : எனது தந்தையாரே என்னைத் தட்டிக்கொடுத்தார். எனது பாட்டனார் (ஆசகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை) நெறிப்படுத்தி உற்சாகமுட்டினார். நவரச நடிப்பின் மூலமாகவே இலங்கை பூராகவும் - சுமார் 75 இடங்களில் - எனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளேன்: எனது நடிப்புத் திறன்பற்றி, அண்மையில் அபராகிய கலையரசு சொர்ன விங்கம் அவர்கள் விதத்துறைத்தது பற்றி மன்னிறைவு கொள்கிறேன்.

வெஸ்ரர் ஜேம்ஸ் பீரீஸ் (உலகப்புகழ் டெரக்டர்), சிவாஜி கணேசன் போன்றேர் பாராட்டக் கிடைத் ததும் எனது அதிர்ஷ்டமே!

தாரகை : சினிமாவில் ஒரு கதாநாயகனாக வர நீங்கள் ஆசைப்பட்டதேயில்லையா? அல்லது உங்கள் உருவம் அதற்கு ஒத்துப்போகாதென்ற தோறணையில் — ?

விஜயே : (அட்டகாசமான சிரிப்பு) எனது கம்பீரமான நடிப்பை-எனது தனித் துவத்தை நிலைநாட்டவே நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன். இந்த ‘கிறுப்’பை (தலையைத் தடவிக் கொள்கிறோர்) மாற்றிக்கொள்ளவோ எனது ஆளுமையை (சிவந்த விழிகளைப் பெரிதுபடுத்திக் காட்டுகிறோர்) இழக்கவோ என்றைக்கும் நான் தயாராயில்லை,(நெடிதுயர்ந்த அந்த உருவம் மேலும் நெஞ்சுயர்த்தி நிமிர்கிறது)

தாரகை : உங்கள் சாயல்... ஒரு விஜயனைப் போல் — ?

விஜயே : அப்படி ஏன் என்னை நானே தாழ்த் திக்கொள்ளவேண்டும்? விஜயனுக்கு முன்னே வந்தவன் நான். வேண்டு மானால் என்னைப் போல் அவர் என்று... (மெல்லிய சிரிப்பு)

தாரகை : இலக்கியத்துடனேயே அதிகம் நின்றுவிட்டோம். நீங்கள் சார்ந்துள்ள துறைபற்றி உங்கள் ரசிகர் களுக்காக ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா — ?

விஜயே : உங்கள் பத்திரிகைக்கு வித்தியாசமான ஒரு பேட்டி (இலக்கியத்தில்) அளிக்கக் கிடைத்தத்தில் எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம். ‘பைலட்பிரேம்நாத்’ தில் வில்லனுக அறிமுகமாகியபோதும் 16 படங்களில் சிறிய வேடங்களே கிடைத்தன. 14 படங்களில் நல்ல வில்லன் ரோல்களோடு 30 படங்கள் எனக்குக்

கிடைத்தன. இருப்பினும் நவரச நடிப்பி வுள்ள ஆத்ம கவர்ச்சி வேறெந்திலுமே ஏற்பட்டதில்லை.

தாரரகை : உங்களை அதிகம் சிரமப்படுத்திவிட டேன்போல் தெரிகிறது. இறுதி யாக 'தாரரகை'க்கு அல்லது வாசகர்களுக்கு நீங்கள் சொல்ல விரும்புவது — ?

விஜயே : உங்கள் சஞ்சிகைகள் அனைத்தையும் படித்தபோது மனதுக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருந்தது. உங்கள் பத்திரிகையில் உள்ள குறிக்கோள் களில் எனக்குப் பிடித்த அம்சத்தை தெரிவித்தேயாகவேண்டும். குறுகிய கொள்கை கொண்டு, கோஷ்டி கோஷ்டியாகப் பிரிந்து, தாழும் குழும்பி, மற்றவர்களையும் குழப்பிக்கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகைகளைப் போல் ஸ்லாது, தாரரகை ஒரு நடுநிலையான இலக்கியப் பத்திரிகையாக இருப்பதை யிட்டு மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். இந்த இதயத் திண்மை, தாரரகை ஆசிரியரால் தொடர்ந்து பேணப்பட வேண்டுமென அன்பு வேண்டுகோளையும் இத்தால் விடுகின்றேன். தனிப்பட்ட முறையில் உங்களுக்கு ஓர் ஆலோசனை. குறைந்தது மூன்று பேரையாவது தினசரி சந்தாதாரராக்கிக் கொள்ளுங்கள். அதன்மூலமே இந்த இலக்கிய முயற்சியை இடையருது தொடர்வது சர்த்தியமாகும். தாரரகை அபிமானிகள் அனைவர்க்கும் என் அன்பைத் தெரிவியுங்கள்.

தாரரகை : இவ்வளவு நேரத்தை ஒதுக்கிப் பேட்டி தந்தமைக்காக, வாசகர்கார்பில் நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன். வணக்கம் விஜே !

விஜயே : வணக்கம் !

பேட்டி : 'களை'

மழைகாலச் சூரியன்

— சோலைக்கிளி —

கீழ்வாணம் பிரசவித்த
கட்டழகுச் சூரியரே
பாழ்வீடாம் மேற்கினிலே
புதைவதற்கேன் துடிக்கின்றீர் ?

நீள்கடலுக் குள்ளிருந்து
நெஞ்சுயர்த்தி வந்தவரே
நாள்கருகப் பொழுதிருந்தும்
நகர்கின்ற காரணமென?

தங்கநிறப் பூவினைப்போல்
தகதகக்கும் ஆணழகா
மங்கிவிழி போவதற்கு
மனக்கவலை யாதாமோ ?

சிங்கமதன் பற்களைப்போல்
சிறுகின்ற கதிர்களினை
இங்கிருந்து பிரித்தெடுக்க
எழிலரசே கோபமென்ன?

ஆகாயக் கோட்டையினை
ஆண்டுவந்த மாமன்றை
நோகாமல் சங்கதியை
நான்றியச் சொல்லிடுங்கோ !

அருங்கோடை என்றாரார்
அடியேனித் திட்டியது
பொருந்தாமல் தற்கொலையா
பண்ணுதற்கு முடிவெடுத்தீர் ?

தாமரையின் மச்சானே
தையித்தை விட்டதனால்
பூமழையார் பழஞ்சொரியும்
புதுமையினைப் பாருங்கள் !

கண்சிவந்து அழுகின்ற
கதிரவனே சனம்பார்த்து
தண்டனையா தந்துவிட்டார்
தலைவீங்கிப் போனதற்கு ?

மண்ணுலகைக் கலியாணம்
மழைக்குமரி பண்ணுவதால்
கொண்டாடும் பாமரரின்
கழுத்தறுப்புக் கொடியதப்பா !

தனிக்காட்டு ராஜாவாய்
தரணியினைச் சுட்டவரே
மனுச்சுலத்தார் நினைத்துவிட்டால்
மகாணன்ன மலடியென்ன ?

NEW SHAFY SONS

36, AMEN CORNER, BATTICALOA.

For all your requirements of:

POULTRY & LIVESTOCK FOOD,

LATEST VETERINARY MEDICINES,

FERTILIZERS, AGRO-CHEMICALS

Authorised Dealer For:

MOOSAGEES PRODUCTS, C. F. C. FERTILIZERS.

Branch:

CITY FARMS

No. 6, Main Street, ERAVUR.

RETNAM RUBBER STAMP MAKER

உங்கள் றப்பர் சீல்களையும்
திகதி சீல்களையும்
தரமான முறையில்
உடனுக்குடன் செய்துகொடுக்க
மட்டுநசரில் சிறந்ததொரு ஸ்தாபனம்

ரெட்னம் றப்பர் ஸ்டாம் மேக்கர்

RAJAH BUILDING

3rd Floor, (Infront of Bus Stand)
Munai Street, BATTICALOA.

ராஜா பிள்ட் எண்

வது மாடி,
(பஸ் நிலையத்துக்கு முன்பாக)
முனைத் தெரு, மட்டக்களப்பு.

NEW SHAFEEY SONS

With the Best Compliments

30, AMEN CORNER, BATTICALOA

from

CITY MEDICALS

POULTRY & LIVESTOCK FOOD

LATEST VETERINARY MEDICINES

For all your requirements of: FERTILIZERS, AGRO-CHEMICALS

* DRUGS

* GROCERY

* FROZEN FOODS

* ICE CREAM

* MILK BOARD BUTTER &

* SOFT DRINKS ETC. ETC.

VISIT

CITY MEDICALS

127, MAIN STREET, BATTICALOA.

RENTAL

MATTEK KANAPPIL... RUBBER STAMP MAKER

அனைத்து ஆங்கில மருந்து வகைகளையும்
சிறந்த சேவையோடு பெற்றுக்கொள்ள
நாடுவேண்டிய ஒரே இடம்

சிற்றி மீட்கல்ஸ்

127, பிரதான வீதி, மட்டக்களப்பு.

தொலைபேசி : 065 - 2055.

கூட்டுறவு நூல்

(All Prescriptions Dispensed by Qualified Pharmacists)
(காபாஸ்டி துங்கநிலை பை)
(முதலாம் பாட காலை தொழில்)

இப்பத்திரிகை, தாரகை கலை இலக்கிய வட்டத்தினருக்காக 214, பாத்திமாகிரி
வீதி, மட்டக்களப்பில் வசிக்கும் கண் மகேஸ்வரன் என்பவரால், கத்தோலிக்க
அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

RATHA BUILDING

(100 feet of 50 feet)

MAIN STREET, BATTICALOA